

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

AĞUSTOS - 2007
36. SAYI

**"Üstte mavi gök çökmedikçe,
altta yağız yer delinmedikçe
senin ilini ve töreni kim bozabilir!"**

Analım Tunga Er efsanesini;
Duyalım geçmişin erkek sesini.
Bürüyüp Tanrıdağ'ın çevresini,
Yine Göktürk olalım...El kuralım!

Ötüken-Yış durak olsun da bize
Yürüsün ordular ordan denize.
Çinli baş vermese, gelmezse dize
Kağanın buyruğu vardır: Vuralım!

Anlatılmaz, yüce bir erdem olan
Bu akınlarda bulunmaz yorulan
Günü geldikçe de bizden sorulan
Kan ve can vergisi olsun: Verelim!

Ülkü uğrunda gönüller delidir.
Kişiler ülkü için ölmelidir.
Tanrı'nın insana değmiş elidir
Şu ölüm adlı güzel şey... Saralım!

Hiç düşündün mü niçindir yaşamak?
Bir görev yapmak içindir yaşamak.

Er kişiysen görevin neyse, başar.
Zevke, eğlenceye hayvanda koşar
Görüyorsun nice hayvan yığını
Ki yapar sadece hayvanlığını.
Fakat onlar bile kendi kendince
Tükürürler Kadeş'in itlerine.
O nasıl olmalı bir rûhu ölü,
Ya da bir canlı, fakat kahpe dölü
Ki sanar durduğu yer it inidir.
Oysa bir şanlı şehitler sinidir.
O fuhuş uzmanı çikletli dişi,
Dişinin en kötü, en kösnemişi,
Kaplamiş ruhunu çirkef yosunu,
Hiç umursar mı şehit ordusunu?
Var mıdır onca tivistin ötesi?
Adı üstünde: Köpek sosyetesini!
Yok sayıp sende bu ruhsuz sürüyü
Kılavuz yap ebedî Gök Börü'yü.

Çıkarıp Ergenekon'dan ulusu
Türk'ü kılsın yine dünya ulusu.
İzleyip Gök Börü'nün gölgesini
Gezelim gel o kömen ülkesini.
Gönlümün özlemi yerdir orası,
Gürler ufkunda yiğitlik borası.

Orda erdem gözükür, başkası çıkmaz alana
Kapanıktır kapılar her kovu, her bir yalana
Orda erler: Kimi arslan, kimi parsın eşidir.
Orda kızlar: Güneşin kendi, ayın on beşidir.

Uğramaz ufkuna asla o yerin yüz karası,
Orda yoktur ne siyaset, ne fikir maskarası,
Yaşamaz öyle bir ortamda küçüklük, kötülük,
Bir alaydan daha üstün savaşırdı orda bölük!
Sungurun uçtuğu yerlerde barınmaz yarasa,
Ve bütün dirliğin üstünde yürür sade yasa...
Bir düşün başların üstünde kağanlık tuğunu,
Ruh duyar orda ölürken bile Türk olduğunu.
Ölümün zevkini bir süs gibi gönlünde taşır,
Dirilerden daha çok orda şehitler dolaşır.
Bu şehit ordusu varken kuramaz kimse pususu,
Yurt için kan dökülür orda denizler dolusu.
Günümüzden, düşünüp bir çok asırlar geriye
Analım bin kere ölmüş o ölümsüz çeriye:

Ebedî yiğit! Adı yok şehit! Kefenin: Vatan...
Tabutun: Cihan... Düşünüp övün, Yaşıyor ünün
Damarında kan, Bir alev midir? Yaşaman: Roman.
Ölümün: Şiir.
Sana yok ne taş, Ne de bir mezar.
Bu hayat: Savaş! Ebedî uzar. Eşit olduğun
Şu güneş: Tuğun. Tabutun: Cihan,
Adı yok yiğit! Ebedî şehit!..

Onu anmakla görür Türk soyu gökçek kömeni:
Dolu dizgin yarışan Tanrıkut'un dört tümeni...
Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine,
Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine...
Bidev atlarla kılıp her yolu bir günde yarı
Yıldırımlar gibi dağlardan aşan orduları...
Saygı olsun bu çelik atlıların gök tuğuna,
Tuğu kaldırmış olan orduların başbuğuna.
O nasıl bir yürüyüşdür, ne yiğitler katarı!
Kun'u, Gök Türk'ü, Oğuz-Uygur'u, Kırgız, Tatar'ı...
O batırlar ki basıp bağra kucaklar ölümü.
Özgelerden sakınıp kendine saklar ölümü.
Her zaman öyle ağırdır ki yiğitlik kefesi,
Kahramanlar gibi ölmek o günün felsefesi...
Onların sanki başak canları... Durmaz, biçilir...
Toprağın içkisi kanları, al al içilir.
Tarihin bir olağanüstü ve şahâne işi
Kür Şad'ın, Kül Tegin'in, Çağrı Beğ'in ok çekişi...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi

AĞUSTOS 2007

Yıl: 4 Sayı: 36

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ

Tolunay KUTOĞLU

Altay GÖKBÖRÜ

Atilla İDİL

Murat TÜRKMENATA

Ahmet KÜÇÜKEL

Kapak Tasarımı

İlhan KURTKAN

Gökalp KULATLI

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Kül Tigin Taşı

17 İNSAN ve SİSTEM
Nejdet SANÇAR

18 İRAN'IN NÜKLEER
PROGRAMI ve B.M
Batuhan KIPÇAK

20 ÖZÜR BORCU
Kutlu ALTAY

22 DÜZ OVAYA İNDİLER!
Murathan DANIŞMENDLİ

23 EN GÜVENLİ ŞEHİR
Baycu NOYAN

25 TÜRK BİRLİĞİ PROJESİ
Elnur Hasan MİKAİL

27 DİLDE BİRLİK ÜLKÜSÜ
Sunkur KAĞAN

BİZE BİR GENÇLİK LAZIMDIR

■ H. NİHAL ATSIZ

"Bir milletin ikbali gençliğinin terbiyesine mevdudur." Layibniç bu sözünde çok haklıdır. Bugünün çocukları, bugünün gençleri yarının kumandanları, idarecileri, kanun yapıcılarıdır. Bugün mazbut bir ahlâk, ilmî bir şuurla yetişen genç, yarın cemiyeti için fena bir uzuv olamaz. Genci, gençliği yetiştirmek bir millet meselesidir.

Yeni Türk cemiyetinde gencin, gençliğin vazifesi nedir?... Ona verilen cephe, gösterilen yollar hangileridir?...

Cumhuriyet memleketinde her şey değişmiştir. Hadiseler daha birçok şeylerin değişmesini emretmektedir. Bu hummalı istihale devrinde Türk gencinin vazifesi nedir? Onun kuvvet ve zekâsı bu değişiklikler karşısında kayıtsız mı kalacaktır?...

Mazinin karanlık günlerini hatırlatmak istiyoruz. Çok uzağa gitmiyeceğiz, hepimiz hatırlarız:

Büyük harpten çok yorgun ve bitik bir hâlde çıkan Türkiye Mondros mütarekesiyle kanlı ve şerefli bir maziye karanlık ve zelil bir devre bağladı, Türk'ün bükülmez kollarına kahpece zincirler vuruldu. İstanbul'un mahut ve menfur bir zümresi, başta Sultan olmak üzere bu masum ve yorgun millet için en hatıra gelmez hainlikler hazırladılar. İstanbul, Adana, Edirne ve İzmir gibi Türk'ün en can alıcı mafsalları tüyler ürpertecek birer vahşetle alındı.

Evvela Erzurum'da, sonra Sivas'ta Mustafa Kemal Paşa etrafında toplanan "Türk" savaş tarihlerinin göstermediği bir yararlılıkla vurulan zincirleri kırdı, kendi varlığını dünyaya tanıttı. Sultanı ve adamlarını koğarak memlekette cumhuriyet ilan etti. Çok az bir zamanda içtimâî ve siyasi yenilikler yaparak mazinin köhne ve sakat müesseselerini yıktı. Fakat:

İnkılap tamam değildir.

İnkılabın en mühim eksikliği yeni binaya yaraşan; müşterek düşünür, müşterek amel ve aksülamellere malik bir gençlik yokluğudur.

Yeni binanın adı "Cumhuriyet"tir. Temelinde kan ve iman vardır. Biz bu binanın yıkılmayacağına inanmışız. Bizim gözümüzün önünde yapılan bu binanın bazı ustalarında beceriksizlik, kayıtsızlık, yorgunluk vardır. Genç kuvvetlerin yardımına muhtaçtırlar. Ustalar, dülgerler çalışmaktadırlar, fakat bunların mesaisinde ihtisas ve işbölümü yoktur.

Milletimizin yeni doğuşuyla muasırız. Bütün müesseselerimize bakınız bir yenilik, bir acemilik göreceksiniz. Bazıları bu beceriksizliği, bu acemiliği kötü niyetimize, bazıları şarklılığımıza atfetmektedirler. Siyasetimizde, idaremizde, iktisadımızda acemilik vardır.

Bu pek tabiidir. Ahdiatika göre Allah dünyayı yedi günde yaratmıştır. İşte biz Yeni Türkiye'nin daha ilk günündeyiz. Fakat dikkat edelim. Nuh'un tufanları, Firavun'un zulüm ve istibdadı bizim içindir. Her attığımız adım metin olmalı ve bir daha geri dönmemelidir. Garbın teşekkül ve tekemmül etmiş cemiyetlerine benzer hiçbir yerimiz yoktur. Garp cemiyetlerindeki ahenk ve inzibattan mahrumuz. İhtisas, iş bölümü, kıymet ve ehliyet mefhumları daha bize ulaşmamıştır. Yeni Türkiye'nin inkişaf ve neşvüneması güçtür. Garp milletlerinde olduğu gibi bizde müşterek hisler kuvvetli değildir. Buna mukabil müfrit bir "bencillik" vardır. Halkın idraki sathan genişlemiş fakat derinlik itibarıyla azalmıştır. Dünün karanlık hükümlerinden kurtulan millî duygularda şuur yoktur. Sevki tabiiye müstenittir.

Bugünün adamlarına düşen vazife, temeli kan ve iman örülü yeni binada oturacak insanları buraya layık bir şekilde yerleştirmektir. Binada oturacak insanların bu binanın en ücra köşesine varıncaya kadar hürmetkar olmaları lazımdır.

Büyük devlet adamları, şöhretli alimler gençlikle meşgul olmuşlar, onu yetiştirmeye çalışmışlardır. Atina'da Solon, Isparta'da Likörg, Yunan sitelerine genç yetiştiriyorlardı, Fransa'da Ansiklopedistler, Almanya'da Fihte, Fransız ve Alman medeniyetlerinin sağlam temellerini gençlerle beraber örmüşlerdir.

Bize lazım olan gençlik bir fırka veya zümre gençliği değildir. Biz fırka ve şahsiyetlerin ebediyetine kani değiliz. Her şeyden üstün, her şeyden önce bir Türkiye vardır. Biz Türk gençliği istiyoruz!...

Teşkilâtı esasiye kanunumuz mükemmeldir. İdare şeklimiz en asrî esaslar üzerine kurulmuştur. Fakat biz bütün bunlara müstahak olabilmek için Ansiklopedistler devrini hiç olmazsa bugün yaşamaklığımız lâzımdır.

Dünyanın her tarafında gençlik bir şahsiyet sahibidir. Bu, nişan, rütbe değildir. Bir kül halinde gençliğin müteradifidir. Kanunlarla, emirlerle bahşolunmaz. Demokrasi en müşkül idare sistemidir. Demokrat idarelerde vatandaşlardan ruhî istikrar, ahlâkî ciddiyet istenir. Ruhî istikrar, ahlâkî ciddiyet olmıyan demokrasiler monarşilerden daha vehim neticeler tevhit edebilirler.

Türk genci inkılâbı benimsememiştir.

Mugalâtaya lüzum yoktur. Biz hâdise ve vakıalara eserleriyle kıymet ve mânâ veririz. Mersin'de mütevazı ve bin türlü mahrumiyetler içinde görünmeğe çalışan bir ışık, münevver Türk gencinin Anadolu'ya karşı lâkaydisinden bahsediyordu. Çok yazık ki bu ışık feryadlarına bir cevap gelmeden söndü.

İtiraf etmeliyiz... Vazifemizi yapamıyoruz. El çırpma, yaşa demekle inkılâba karşı borcumuzu ödemiş sayılamayız.

Hangi adsız Türk genci şehirden köye bir damla nur ulaştırmıştır?

Efendimiz olduğunu kanunlarımızla ilân ettiğimiz köylüye her başımız sıkıştıkça koşarız. O ananevî bir tevekkülle bize her şeyini verir? Biz ona ne veriyoruz?...

Demokratik müesseselerde muallim, avukat, doktor, sanatkâr ve gazeteci gibi münevverler millî gayelerin tahakkuku için hükümet kadar faaldirler.

Her şeyi hükümetten beklemek doğru değildir. Biz, bu memleketin sırtında münevveriz diye geçinenler fazileti, şuuru anlayabildiğimiz kadar

etrafımızdakilere anlatmak ve onları tenvir etmek mecburiyetindeyiz.

Umumî harpten sonra bütün dünya cemiyetleri şumüllü ve afakî bir surette gençliği hazırlamaktadırlar. Bu hareketlerde hükümetin müzaheret alâkasına ihtiyaç yoktur denemez. Fakat birçok memleketlerde bu heyecan, bu teşekkül halkın içinden doğmuştur. Almanya'da 1923 senesinde bir yüzbaşı etrafında toplanan yedi genç 1931 senesi nihayetinde 600.000 faal sivil asker, on iki milyon taraftar kazanmıştır. Finlandiya da, Polonya da ve bilhassa Çekoslovakya da böyledir. İtalya'da ise devlet bizzat eski Yunan sitelerinde olduğu gibi gençliği kendi sevk ve idaresine almıştır.

Biz her işe şarklılara ait bir heyecanla başlarız. Halk evleri güzel ve heyecanlı bir harekettir. Temenni ederiz ki bu güzel ve heyecanlı hareket şuurlu neticeler vererek, merhum Türk Ocakları'nın son zamanlarında olduğu gibi faaliyeti yalnız Cumhuriyet bayramlarında verilen balolara inhisar etmesin.

Memleketin en mütakâmil gençlik muhiti olan Darülfünun'da talebe cemiyetleri, birlikleri vardır. Bu efendilerin gayesi müderrislerine danslı çay, arkadaşlarına gezintiler tertip etmektir. Evet bunlar da gencin hakkıdır. Fakat yapılacak vazifeler?...

Bize Turkuvaz salonlarında hocalarına kasidekâr nutuklar söyleyen genç lazım değildir. Köye inen, fışkı ve toprak kokularına alışkın nasırlı köylü eli sıkacak, onu bıkmadan dinliyecek genç lazımdır.

Bize yalnız dansetmesini, iyi giyinmesini, kur yapmasını ve âşık olmasını bilen gencin lüzumu yoktur. Bize bugün mesleğinde usanmadan çalışacak, yarın hudutta göz kırpmadan ölebilecek genç lazımdır.

Bize bir gençlik lâzımdır. Temelinde cehalet, duvarlarında riya, tavanlarında dalkavukluk bulunmasın.

ATSIZ MECMUA; Sayı:12; 15 NİSAN 1932

SEÇME ve SEÇİLME MESELESİ HAKKINDA GERÇEKLER

■ İSA AKİF YÜMNÜ

Değerli Okuyucu;

Lafi hiç dolandırmadan ama bu kez usturubu ile bir şeyleri söylemek zamanıdır. Yıllardır lâflarını ağızlarında o taraftan bu tarafa eveleyip geveleyerek konuşan kişilerin yaptığına politika dediğimiz için gerçeklerle kolay kolay yüz yüze gelemedik. Derdi gerçek olanlar bir şekilde sustular, susturuldular. Hepimizin önüne sistemden duvarlar örüldü. Daha yükseğinden ve daha tehlikelisinden örülmeye de devam edecek bu duvarlardan... Ama yılmak yok. Bizim hareketimizin enerjisi yeri geldiğinde bu duvarların üzerinden atlamaya, yeri geldiğinde bu duvarlı yıkmaya kifayet etmektedir. Kimsenin bundan şüphesi olmasın.

Türkiye 22.07.2007 tarihinde bir seçim yapmıştır. Seçimden çıkarabileceğimiz bazı sonuçlar var. Aziz milletimizin hal-i pür melâli ne ise ortaya çıkmıştır. Türkçüler kendilerini asla halk düşmanı olarak tanımlamazlar, tanımlayamazlar. Hatta bırakın bizleri, bu tür bir hareket ve söylem içerisinde bulunmaya kimsenin hakkı yoktur. En temel bakış açısı ile, bir derdi olan, insanlara bir şeyleri anlatarak içinde yaşadığı toplumu ideale götürmeyi hedefleyen ülküler, halkı hedef almazlar. Ancak bu ülküler halkı hedef almadıkları gibi halk dalkavukluğu da yapmazlar. Gerçek ne ise bunu söylemek boynumuza borçtur. Gerçeğimiz içimizi yaksa da, yüzümüzü assa da önceliklidir ve bizimidir. Bu seçimde gözlediğimiz manzara akılcı bir seçmen davranışı ile izah edilemez. Seçmenimizin tepkisi kelimenin tam anlamı ile rejimin sinir merkezleri ile, demokrasimizin ve cumhuriyetimizin temel sac ayakları ile inatlaşmadan ibarettir.

Bireyin öngörüsü, saptaması ve tepkisi toplumun öngörüsünden, saptamasından ve tepkisinden genel hatları ile daha doğrudur. Bu doğrultuda tüm gerçekçiliğimle hiç çekinmeden şunu söyleyebilirim ki, 22.07.2007 tarihinde bireyler

oy kullanırken ne yazık ki temyiz kudreti olmaksızın hareket ettiler.

Bu yazdıklarım yukarıda da değindiğim gibi topluma küsmeye ya da toplumu aşağılama maksadından değil, milletin gün geçtikçe saplandığı bir batağa işaret etme isteğimdendir.

Sorulması gereken temel soru şu: "İktidar partisi elle tutulur bilimsel veriler ışığında ne yaptı da bu iltifata mahzar oldu?" Cevabı basit "Hiç bir şey". Size toplumun yarısının nasıl kandırılmış olduğuna dair bir kaç örnek vereceğim. Somut olarak ne değişti diye düşünerek başlamak lazım gelir işe...

5 senede 2 katına çıkan iç ve dış borç stoğu ile gelen ekonomik büyüme halkı yanıltmıştır. Evet hilafsız ekonomi büyümüştür. Fakat üretim ve istihdamdan yoksun sadece hacimsel içerikli bir büyüme olmuştur yaşadığımız... Sermaye kesimindeki sermayenin reel yatırıma dönüşmeden para ve sermaye piyasalarına akması sadece rakamsal büyümeyi sağlar. Borç ile büyümek, büyümek demek değildir.

Etkisiz muhalefet yüzünden ihracat rekorları mavralarının gölgesinde kalan ancak takla üstüne takla atarak büyüyen cari açık ve dış ticaret açığından haber vermeyenler ya da verilen haberleri yeterince iletmeyenler halkı yanıltmıştır.

Ardı arkası gelmeyen şehit cenazelerinin etkisi azaltılmış, şehit cenazelerinde tepki gösterenler fişlenmiş, askerlik yan gelip yatma yeri olmadığı için milletin şehidine verdiği tepki bir şekilde indirgenmiş, böylelikle halk yaşanan terör vehameti konusunda yanıltılmıştır. Başbakan'ın halka terörizm meselesinin çözüleceği yönünde teminat vermek yerine, "Terörle yaşamaya alışmak zorundayız" gibi telkinlerde bulunması da cabasıdır.

İktidar partisi anketlerde %30 seviyelerinde dolanırken, Merrill Lynch ve Jp Morgan gibi uluslararası derecelendirme şirketlerinin bu partiyi durduk yere %50'lere taşıyan anketlerinin bangır bangır her yerde duyurulması, bunu müteakip son düzlükte ortaya çıkan %48'lik %51'lik anketler halkı yanıltmıştır.

Peki fındık yüzünden kıyameti koparan, 8 YTL'den aşağı kabul etmeyiz diyen çiftçimiz ne olmuştur da iktidar partisine oy atmıştır?

Protestolu senedi ve yazılmış senedi 2002 ile kıyaslandığında 2,5 kat artmış mikro işletmelerimiz ve K.O.B.İ.'lerimiz ne olmuştur da iktidar partisine oy atmıştır?

Hala başını açarak üniversitelere giren ehl-i türban ne olmuştur da iktidar partisine oy atmıştır?

Tam anlamı ile sinek avlayan ve Türk ekonomisinin kalbi durumundaki Tahtakale, Mercan, Sultanhamam piyasaları ne olmuştur da iktidar partisine oy atmıştır?

Yüzde 50'den fazlası 5 senede haraç mezat yabancıya satılan sözde Türk bankacılık sistemine, kredi kartı ve kredi bazında olan toplam borcunu %1000 arttıran, geleceği ipotek altındaki dar ve orta gelirli vatandaşımız ne olmuştur da iktidar partisine oy atmıştır?

Aynen kişi başına düşen milli gelirimizin 2 katına çıktığı gibi Türkiye'de doğan her çocuğun kişi başına düşen milli borcu 5 senede 2 katına çıkmışken, yani aslında somut hiç bir artmış gerçekleşmemişken, ne olmuştur da evlat sahipleri iktidar partisine oy atmıştır.

İç ve dış borçlanma kağıtlarına dünyanın en yüksek reel faizlerinden birini ödeyen yabancı cenneti ülkemiz para piyasaları, ve %72'si yabancıların elinde olup tavan kere tavan yapan ülkemiz borsası vatandaşa ne getirmiştir ki, küçük yatırımcı tabir ettiğimiz grup iktidar partisine oy atmıştır.

Kerkük'te ve Kıbrıs'ta nal toplayarak, köklü cumhuriyet tezlerini berhava eden zihniyet ne yapmıştır da milli hassasiyete sahip toplumsal

kesitler iktidar partisine oy atmıştır? Telafer'de, Kerkük'te, Tuzhurmatu'da kaç milyar dolarlık kredinin serbest bırakılması adına daha kaç Türkmen'in öldürülmesi gerekmektedir?

Açlık sınırının net asgari ücretin 2, yoksulluk sınırının ise bu tutarın 6 katı olduğu bir sistemde ne olmuştur da, asgari ücretle geçimini sağlayan büyük kesim iktidar partisine oy atmıştır? Okul kitaplarının bedava olması asgari ücretliyi varsıl mı kılmıştır?

Bu somut veriler değerlendirildiğinde iktidar partisinin seçim başarısı ölçümlenebilir hiç bir nedene dayanmamaktadır. İyi bir marka konumlandırması, azami bir medya desteği, akılcı bir yakacak ve gıda yardımı politikası ve bunun için kullanılan devlet imkanları, oynanması konusunda profesyonelleşilmiş mağdur rolü, okyanus ötesinden, AB'den ve uluslar arası para piyasalarından gelen toplum mühendisliği desteği bu başarıyı doğurmuştur ve bizlere ne yazık ki Türk seçmenin bir takım önceliklerini açık bir şekilde yitirdiğini göstermiştir. Şimdi bu sonuçlara da TSK'ya nazire yaparcasına milli iradenin muhtırası denilmektedir. Doğru bu bir iradedir. Ancak Kandil dağına fiilen yakamayıp sattığı elektrikle kilo watt saati 4,2 sentten yakan bir partinin iktidarına iltifat, milliliği ciddi kesintiye ve darbeye uğramış türden bir iradedir.

Daha çok çalışılması daha çok insana daha güçlü şekilde ulaşılması gerekmektedir. Umutsuzluğa gerek yoktur. Bu seçim bazı sinir merkezlerine önemli mesajlar vermiş ciddi bir sosyolojik vakadır. Bu bağlamda yarıdan fazlası yanıltılan ideolojisizlik ve depolitizasyon batağına saplanmış halk, milli kuvvetler tarafından yani tarafımızdan daha açık, daha anlaşılır şekilde uyarılmalıdır. Muhalefet söylemi gemi ve saat yörüngesinden çıkıp, temel faktörleri tenkid eder hale gelmelidir. Ama nasıl?

Bilgiyi sanki bir silahmış gibi kullanmayarak... Rahatsızlıklarımızı anlatırken kantarın topuzunu kaçırmayarak. Bilinç eşiği her ne olursa olsun cehalet, bilgisiz insanın en büyük kompleksidir. Doğruları söylesek de ifade tarzımız çok önemlidir. Türk toplumu kim mağdursa ya da mağdur gibi görünüyorsa onun yanındadır. Bu tespitten mesaj çıkarması gereken siyasi noktalar eminim ki gereken mesajı çıkardılar. Devir sadece bozkurtluk değil, ülke için tilkilik devridir de...

Yaptığımız seçim pek çok açıdan tenkit edilebilir, ama verdiği toplumsal mesaj itibarı ile görmezlikten gelinemez. Gerginlikler ve pazarlıklar üzerine inşa edilmiş, saldırgan siyaset günümüzde prim yapmamaktadır. Darbeler, toplumsal kamplaşma, iktisadi ve siyasi krizler insanımızın bilinç altını ciddi anlamda yormuştur. Bazı noktaların üzerinde düşünmek, kaygılanmak, fikir ve söylem geliştirmek ortalama Türk insanı için gerçekten çok yorucu hale gelmiştir. İnsanları yormadan, sinirlerini yıpratmadan tehlikeye uyandırmak ise yukarıda da değinildiği gibi bu ülkenin milli kuvvetlerinin işidir.

Zor iştir bu... Ama olmayacak iş değildir. Şükürler olsun ki belagatımız da, birikimimiz de,

aklımız da, ızanımız da buna yeter. İdeolojisiz ve kopuk toplum kesitini etrafında toplayan iktidar partisinin tabanı sağlam bir taban değil. Unutmayın ki, en aydınından en karanlıkta olanına kadar iktidar partisine oy atan hiç kimse şu yukarıda sayılan bir takım sorulara istikrar, güven ortamı ve piyasalar gibi beylik laflar dışında gerçek bir cevap veremezler. Devir daha çok ve en önemlisi daha akıllı, daha akılcı konuşmak devridir.

Bütün Türkler Bir Ordu!

ERZURUM KONGRESİ'NİN 88. YILDÖNÜMÜ

■ OĞUZ KARAHAN

23 Temmuz ile 7 Ağustos 1919 arasındaki günler yakın tarihimizin en önemli günleri arasında sayılmaktadır. Milli mücadelemizin; ilk andaki mecburi dağınmışlığından kurtularak birleşik yapıya kavuşmasını sağlayan, bölgelerin direnişinin bir araya getirilip işgale karşı topyekun karşı koyuşun kararlaştırıldığı toplantının, Erzurum Kongresinin toplandığı tarihtir 23 Temmuz-7 Ağustos...

Erzurum Kongresi, Bozkurt Atatürk'ün Samsun'a varışı ve Amasya Tamimi'nin ilanından sonra 3. aşamadır. Amasya ve Havza'daki faaliyetlerden kuşkulanan İstanbul hükümeti kendisine geri dön emri verdiğinde Mustafa Kemal Paşa buna aldırış etmez ve 25 Haziran'da Tokat'a gider. Oradan önce Sivas'a uğrar fakat İstanbul hükümetinin Elaziz Valisi Ali Galip'e verdiği tutuklanma emrini haber aldığı için Erzurum'a geçmeyi uygun görür.

Atatürk, 3 Temmuz 1919 günü Erzurum'a geldi. Kendisi der ki **"Benim Erzurum'a gelişim, bütün milletin ateşten bir çember içine alınmış olduğu bir zamana tesadüf etti. Bütün millet bu çemberin içinden nasıl çıkılacağını düşünmekte idi"**. 15 Temmuz 1919 günü Ilıca önlerinde Erzurumlular tarafından coşkun bir şekilde karşılandığı zaman Çukurova'da muhacir olarak bulunup Erzurum'a dönen ihtiyar Mevlüt Ağa ile aralarında geçen konuşma, bu ateşten çember içinden mutlaka çıkılması gerektiği fikrini Atatürk'te daha da perçinledi. İhtiyar, fakat dinç Mevlüt Ağa'ya Mustafa Kemal Paşa sordu:

- Çukurova gibi verimli bir memleketten niye döndün? Yoksa geçinemedin mi?

Mevlüt Ağa derhal cevap verdi: - Hayır Paşam, geçimimiz çok rahattı. Son günlerde işittim ki İstanbul'daki ırzı kırıklar, bizim Erzurum'u Ermenilere vereceklermiş. Geldim ki göreyim, bu namertler kimin malını kime veriyorlar?

Atatürk, Erzurum'a gelişinden 5 gün sonra, 8-9 Temmuz 1919'da **"Sine-i millette bir ferd-i mücahit olarak çalışmak üzere"** çok sevdiği askerlik mesleğinden ve görevinden istifa etti. Artık, bir millet ferdi olarak, millettten kuvvet alarak tarihî vazifesine devam ediyordu.

Erzurum Kongresi, 23 Temmuz 1919'da tek katlı bir ilkokul salonunda toplanmıştı. Kongre, bir kurucu meclis gibi çalışarak 14 gün devam etti ve 7 Ağustos 1919 da çalışmalarına son verdi. Kongre'yi geçici başkan olarak Erzurum delegelerinden Hoca Raif Efendi açmış, delegelerin isim okunarak yoklaması yapıldıktan sonra başkanlık seçimine geçilmişti. Yapılan oylamada Mustafa Kemal Paşa, başkan seçildi.

Millî Mücadele'ye bayrak olan bir kongrenin Erzurum'da toplanışı bir tesadüfün eseri değildi; Mütareke hükümlerine göre asırlarca şehit kanıyla sulanmış Erzurum topraklarını da içine almak üzere bir Ermenistan kurulması isteniyordu. Bu durum, bölgedeki millî birlik ve mukavemet şuurunu daha da biletti. Keza, Kongre'ye Doğu Karadeniz il ve kasabalarını temsil etmek üzere 17 delege ile iştirak eden Trabzon'da da Pontus tehlikesi vardı. Bölge Rumları, Mondros Mütarekesi'nden faydalanarak Pontus Rum Devleti kurma hayali içindeydiler. Bu bakımdan tehlike müşterekti. **Kararlar :**

1. Doğu illeri ile Trabzon ve Canik sancağı hiçbir sebep ve bahane ile Osmanlı topluluğundan ayrılması mümkün olmayan bir bütündür.

2. Her türlü yabancı işgal ve müdahalesine karşı, millet birlik olarak kendisini müdafaa ve mukavemet edecektir.

3. **Vatanın ve istiklâlin muhafaza ve teminine İstanbul Hükûmeti muktedir olmadığı takdirde, gayeyi temin için Anadolu'da geçici bir hükûmet kurulacaktır.**

4. Kuvva- i Millîye'yi amil ve irade-i milliyeyi hâkim kılmak esastır.

5. Hıristiyan azınlıklara siyasî hakimiyet ve içtimai dengemizi bozan imtiyazlar verilemez.

6. **Manda ve himaye kabul olunamaz.**

7. Millî Meclis'in derhal toplanmasına ve hükûmet işlerinin meclisin denetimi altında yürütülmesine çalışılacaktır.

8. Milletimiz insanî ve asrî gayeleri tebcil, fennî, sınaî ve iktisadî hal ve ihtiyacımızı takdir eder.

Sonuçları bakımından bu derece önem taşıyan Erzurum Kongresi için Mustafa Kemal Paşa,

kapanış konuşmasında "*Tarih, bu Kongremizi şüphesiz ender ve büyük bir eser olarak kaydedecektir.*" ifadesini kullanmıştır.

İSTİKRAR VAR, YERSEN...

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Başta Recep Tayyip olmak üzere AKP'lilerin, televole iktisatçılarının ve yalaka basınının ekonomi hakkında çizdiği toz pembe tablo ve "istikrar" yalanı, AKP'ye seçimi kazandıran en önemli etkenlerden biri hiç şüphesiz. Şimdiye kadar yalanları ve yalakalıkları çok dinledik. İsterseniz biraz da gerçeklere kulak verelim.

İşte Türkiye ekonomisiyle ilgili gerçekler:

AKP döneminde cari açık 20 kat artarken Türkiye'nin borcu neredeyse ikiye katlandı. Özel sektörün borcu 2 kat arttı; kredi kartı borcu 5, ailelerin banka borcu 6, tüketici kredi borçları ise 20 katına çıktı. Dolara yatırım yapan yüzde 260 kazanırken yabancılardan alınan vergi kaldırıldı. Büyüme iddiasına karşın vergi mükellefi 8 milyondan 7.5 milyona indi; karşılıksız çek 2, protesto edilen senet 3 katına çıktı.

Tüm bunlar, hükümetin ekonomiye ilişkin yaptığı iyimser açıklamaların koskoca bir yalandan ibaret olduğunun ve aslında AKP hükümetinin Türkiye'yi dehşet verici bir borç batağına sokarak iyice dışa bağımlı hale getirdiğinin göstergesi.

Devam edelim...

-- AKP iktidar olduğunda cari açık (Türkiye'den çıkan dövizle ülkeye giren döviz arasındaki fark) 2002 Aralık ayında 1,5 milyar dolardı. 2006 Aralık rakamı ise 31,5 milyar dolar. Yani cari açıktaki artış oranı yüzde 2 bin!

-- Dış ticaret açığı (ithalatla ihracat arasındaki fark) 2002 Aralık ayında 15 milyar dolardı. 2006 Aralık ayında ise 53 milyar dolar. Artış oranı yüzde 241!

-- AKP iktidar olduğunda Türkiye'nin toplam borcu 222 milyar dolardı. Bugün 408 milyar dolar. İç borçta artış yüzde 114, dış borçta artış yüzde 64!

-- AKP iktidar olduğunda kişi başına borç 3 bin 187 dolardı. Bugün 5 bin 458 dolar. Artış yüzde 71!

-- Özel sektörün dışarıya borcu 2002 Aralık ayında 44 milyar dolardı. Bugün dışarıya borcu 126 milyar dolar. Artış yüzde 187!

-- Ailelerin bankalara borcu 2002 Aralık ayında 4.3 milyar YTL'ydi. 2007 Mayıs itibarıyla bu rakam 24.4 milyar YTL. Artış oranı yüzde 467!

-- Tüketici kredilerinde 2002 Aralık ayı rakamı 2.3 milyar YTL'ydi. 2006 Aralık ayında 45.5 milyar YTL. Artış yüzde 1878. Yani 19 kat!

-- Ayrıca kredi kartı borçları toplamı 2002'de 4.3 milyar YTL'yken geçen yıl 21.2 milyar YTL'ye çıktı. Artış yüzde 393!

-- Temmuz 2006'da yabancılardan devlet tahvili, Hazine bonusu ve borsa kazançlarının vergisi yüzde 15'ten sıfıra indirildi. Yani Yabancılar Türkiye'deki bu kazançlarından vergi ödemiyor, Türkler ise bu gelirlere yüzde 10 vergi ödüyor!

-- Borsa'nın neredeyse 4'te 3'ü yabancılara geçti. AKP iktidara geldiğinde yüzde 43 olan İstanbul Menkul Kıymetler Borsası'ndaki yabancı payı şu anda yüzde 71'e çıktı!

-- AKP iktidarı, rantiyeci kesimi ihya etti. Yabancıların 2002'de borsaya yatırdığı her bin dolar, şu anda 3 bin 586 dolar oldu. Dolar bazında kazanç oranı yüzde 259! Böyle bir örnek dünyada yok!

-- AKP iktidarında rantiyeye toplam 141.3 milyar dolar faiz ödendi. Büyük bölümünden vergi alınmadı!

-- Türkiye yüzde 19 ile dünyada en yüksek faizi ödeyen ülke. Yabancılar AKP iktidarında risksiz devlet tahvilinden yüzde 141 kâr etti!

-- AKP iktidara geldiğinde tahvile bin dolar yatıran yabancı, 4.5 yılın sonunda 2 bin 441 dolar kazanç sağladı!

-- AKP iktidar olduğunda bankacılık sektöründeki yabancı payı yüzde 3'tü. Bugün itibarıyla yüzde 42. Artış 14 kat!

-- AKP iktidarında gelen ve dolaylı olmayan yabancı sermayenin yüzde 81.4'ü bankacılık ve haberleşme gibi stratejik sektörler girerken sadece yüzde 14.1'i imalat sektöründe yer aldı!

-- Bu iktidar döneminde karşılıksız çeklerde artış yüzde 102, protesto edilen senetlerdeki artış yüzde 204 oldu!

-- Pek çok işyeri kapandı. Büyüme iddiasına karşın AKP iktidar olduğunda 8 milyon olan vergi yükümlüsü sayısı, 2006 yılı sonunda 470 bin azalarak 7 milyon 530 bine indi!

-- Türk halkı, beş yıl boyunca dünyanın en pahalı akaryakıtını kullandı!

-- AKP iktidarında birikimli enflasyon yüzde 61.3 olarak gerçekleşti!

-- Aynı dönemde mazot ve sulama fiyatları 2.5, gübre fiyatı 2 katına çıktı!

-- AB ortalamasında yüzde 35 olan vergide adaletsizliğin göstergesi dolaylı vergiler, Türkiye'de yüzde 71'e çıktı!

-- AKP iktidarında açlık sınırı 369 YTL'den yüzde 70 artarak 626 YTL'ye, yoksulluk sınırı ise 1.122 YTL'den yüzde 82 artarak 2 bin 40 YTL'ye ulaştı!

İşte ağızlardan düşmeyen “istikrar” !.. Gördünüz mü ekonomi nasıl da iyiye gidiyor! “Yerseniz” diyecektim ama ne yazık ki yemişiz bile. Yemeseydik her iki kişiden biri AKP'ye oy verir miydi?

Tanrı Türk'ü Korusun!

ADIMIN NE ÖNEMİ VAR!

■ ATİLLA İDİL

Karadan gemiye ilk adımımı attığım zaman Allah'a binlerce şükürler etmişim. Maraş'ın küçük bir köyünden gelen, bir fakir Türk çocuğu için levend olmanın, hele hele Hızır Reis gibi, ünü cihana vurmuş bir derya kaptanının gemilerinde levend olmanın şerefi çok büyüktü. Ve on altı yaşıma girdiğim o gün, ilk olarak Adana'dan, Reis'in gemilerine bindim.

Cezayir hakimi artık biz olmuştuk. Tunus'a boyun eğdirmiş, İspanyol, Ceneviz, Venedik gemileri bizim sularımızda, bizden habersiz kuş bile uçuramıyordu. Tarihini hatırlamıyorum. Zaten hatırlasam da ne değişecek?

Bir gün, Hızır Reis'in ağabeyi İshak Reis geldi ve Hızır Reis onu, Cezayir'in dışında, İspanyollardan yeni aldığımız Kula Kalesi'ne gönderdi. İshak Reis'in beraberinde, Kula Kalesi'ne gönderilen levendler arasında ben de vardım. Bir süre sonra İspanyollar gelip bizi kuşatmaya çalıştılsa da, bir gece hak ettikleri cevabı aldılar. Bir gece baskını ile onları darmadağın ettik. Artık bir müddet uğramazlar sanırken, kısa zaman sonra daha kalabalık olarak geldiler. Hem de yanlarında, onları altı ay önce gavur zulmünden kurtardığımız Araplarla birlikte. Düşman çok kalabalıktı ve her yeri tutmuştu. İshak Reis, Cezayir'e, Hızır Reis'e elçi gönderdi ama elçileri daha yarı yolda yakalayıp, kalenin önünde diri diri ateşe attılar. O zavallıların çığlıklarını hala hatırlarım.

Kuşatmayı yarmak için birçok kere huruç yaptıksa da, çekirge sürüsü gibi kalabalık olan düşmanı yarıp dışarı çıkamadık. Birkaç hafta sonra, artık cephanemiz tükenince İshak Reis, vire ile kaleden çıkmayı teklif etti. Kaleyi onlara bırakacak biz ise çekilip Cezayir'e gidecektik. Bizler kaleyi bıraktık ama düşman bizi bırakmadı.

Düşman, bilhassa Araplar arkamızdan ateş açmaya başladığında İshak Reis hepimizi

durdurdu. Bu durumda bizi Cezayir'e kadar bırakmayacakları muhakkaktı. Reis bize şehadet yolunu gösterdi. Bizler, yani arta kalan 1500 -2000 kadar Türk levendi, Allah'ın adını anarak geriye döndük. Düşman şaşırılmıştı. Ama kendilerini toparlamaları uzun sürmedi. Bizler, elimizde kılıç, düşman ise tüfeklerle savaşa daldık. Esir edilen 16 arkadaşımız dışında hiçbirimiz sağ kalmadık. O vuruşmayı görmeyi istedim. Hele, İshak Reis'in bir saldırışı vardı ki!

Ama işte, kahpe bir kurşun onu da, bizler gibi şehit etti. Bu çarpışmada şehit düşen hiçbirimizin mezarı belli değil!

Ben kim miyim? Adımın ne önemi var ki! Ben bir Türküm, öldüm!

.....

İki aydır durmadan yürüyorduk. Peşimizden gelen Çinlilerden kurtulmak için en iyi yolun bu olduğuna kanaat getirmişti aksakallılarımız ve bunun için de, çoluk çocuk, genç ihtiyar, kadın erkek yaklaşık 150 kişi iki aydır yollardaydık.

Doğup büyüdüğümüz, üzerinde at sürdüğümüz çayırardan ayrılmak, hepimizi kötü etkilemişti. Ama ya kalıp kendi yurdumuzda Kızıl Çin'e köle olacaktık, ya da dağları aşıp özgür kalacaktık. İkisinin ortası yoktu.

Peşimizde bizleri kovalayan Çinlilerle birkaç kere çatışmış, her çatışmada birkaç şehit vermiş ama onları geri püskürtmüştük. Bu çarpışmalarda, ben de yaşımın küçük olmasına rağmen iki tane Çinli askeri geberttiğimi hatırlıyorum.

Ama Çinliler her seferinde daha kalabalık olarak saldırmaya devam ediyorlardı. Biz de, düşündüğümüz yolu bırakıp dağların en yüksek yerlerindeki, kimsenin bilmediği eski geçitlerden

sınırın diğer tarafına, Keşmir'e geçmek için ilerlemeye başladık.

Yola çıkışımızın üzerinden üç aya yakın zaman geçmişti ve bu süre içinde dağların en karlı yerlerini yeni görmeye başlamıştık. Birkaç haftadır peşimizden bizleri takip eden Çinliler görünmez olmuştu. Ama biz yine de aynı hızla kar ve buz cehennemini andıran bu dağlara yürüyüşümüze devam ediyorduk. Ama artık, ne bizlerde, ne de hayvanlarımızda derman kalmamıştı. Beraberimizde götürdüğümüz hayvanlarımız birer ikişer ölmeye başladılar. İlk zamanlarda hayvanların leşlerini, geride iz bırakmamak için uçurumdan aşağıya atıyorduk. Sonraları yiyeceğimiz tükendiği için, mecbur kalıp ölen atlarımızı kesip yemeye başladık. Aynı günlerde nüfusumuz da hızla azalmaya başladı. Önce küçük çocukları kaybetmeye başladık. Benim iki yaşındaki kardeşim soğuğa dayanamayarak, annemin kucağında öldü. Arkasından yaşlıları kaybetmeye başladık. 150 kişiyle yola çıkan bizler, açlık ve soğuk hava yüzünden şimdi ancak 60 kişi kadar kalmıştık.

Bir gece, dağın artık en yüksek tepelerinden birindeydik. Kocamış dedem, iki günlük yolumuz kaldığını, bu tepeyi de aşınca Keşmir'e, yani özgürlüğe ulaşacağımızı söyledi. İki gündür bir şey yememiştik. Çünkü artık ölüsünü bile yiyebileceğimiz hayvanımız kalmamıştı. Gece çadırdı yatarken çok yoğun bir tipi başladı. Hava iyice soğumuştü. Uyumamak için birbirimize hikayeler anlatıyor, birbirimize vuruyorduk. Aksakallı dedem, kendisini bırakmış benimle uğraşüyor, ara ara kızarak yüzüme tokat atıyordu. Ama artık uyku galip geldi. Son hatırladığım ses dedemin adımı seslenmesiydi. Soğuktan sonra hemen bir sıcaklık hissettim. Kendimi boz aygırının üzerinde, yaylağımızda buldum. Karşıdan annem, babam, kardeşlerim geliyordu. Babam bana seslenince hemen atımı sürüp yanına gittim. Ardıma baktığımda ise kocamış dedemin gözü yaşlı halini gördüm.

Ben kim miyim? Adımın ne önemi var ki! Ben bir Türküm, öldüm!

.....
.....

Dedem anlatırdı. Eskiden Kırım'ın hakimi bizmişiz. Bizlerden habersiz Moskof'un herhangi bir şey yapmasına imkan yokmuş! Hatta Giraylarımız, birkaç kere Moskova'yı bile almışlar!

Küçüklükten beri dinlediğim bu gerçekler, İsmail Bey Gaspıralı'nın sağda solda bulduğum eski yazıları, beni de yavaş yavaş milli bakmaya itmişti. Bunda, 1915-1919 arası İstanbul'da, bulunmamın payı da büyüktü.

Her ne ise, Sovyetler Kırım'a tekrar girdiklerinde, girmeden önce bizlere verdikleri sözleri tutmayacaklarını, Moskof'un Moskofluğunu yapacağını çok iyi biliyordum. Ama bazı arkadaşlarımız, Çar'ın zulmünden kaçmak için Lenin'e sığınmamız gerektiğini millete kabul ettirmeyi başarmışlardı.

İstanbul'dan Kırım'a dönerken geçirdiğim bir kaza iki kolumu da benden almış, artık okuyan ama yazamayan, fikirlerini kitlelere aktaramayan biri haline gelmiştim. Gerçi aksakallılarımız ya da bazı gençlerimiz sürekli gelip benimle İstanbul'a, Türkiye'ye, Mustafa Kemal'a dair konuşurlardı ama ben bu fikirleri daha geniş yazıp anlatamadıktan sonra etkisi de sınırlı kalıyordu.

İkinci Dünya Savaşı başladığında, Tatar halkının aydın gençlerinin tamamı silah altına alındığı gibi zaman geçtikçe yaşlılarımız da Kızıl Ordu'ya katılmak zorunda bırakıldılar. Bense, kolları olmayan bir adam olarak sokaklarda gezinmeye başladım. Kırım'ın, Bahçesaray'ın o güzelim sokakları artık Almanlarla Ruslar arasında kıyasıya bir savaşa sahne oluyor, arada olan bu toprağın asıl sahibi, gerçek efendisi olması gerekirken köleleştirilmeye çalışılan Kırım Tatar'ına oluyordu. Köyler, şehirler boşalmıştı.

Geçmişte Kızıl Ordu'yu Çar'a yeğ tutan bazıları, bu sefer de Kızıl Ordu'ya karşı Almanlarla işbirliği yapıyordu. Ben ise, artık hasta ve yaşlı bir eski ziyalı olarak olan biteni sadece seyredebiliyor, olanlara müdahale edemiyordum.

Bizlere bağımsızlık vaat eden Almanlar, bir gün ansızın çekildiler. Hemen arkasından da Ruslar, büyük gösteriler yaparak Kırım'a tekrar girdiler.

Girer girmez önce Almanlarla işbirliği yapanları alıp götürdüler. Bir daha onları kimse görmedi.

18 Mayıs 1944 gecesı, saat iki gibi kapımız çalındı. Gelenler Rus askerleriydi. Yarım saat içinde eşyalarımızı toplayarak tren istasyonunda olmamız gerektiğini bildirdi. Nedenini sorduğumuzda da Stalin'in emri olduğunu belirtti. Benden başka tamamı kadın ve çocuk olan 15 kişilik hane halkım ile birlikte alabileceğimiz şeyleri alıp istasyona gitmekten başka yapacağımız bir şey yoktu. Tabii, o an bu sahnenin bütün Kırım'da tekrarlandığını bilmiyorduk. İstasyona indiğimizde tanıdık tanımadık, bütün Tatar köylülerinin orada olduğunu görünce sonumuzu anladım. Karım ve kızlarım ağlaırken onları teselli etmeye çalışıyordum. Gelen hayvan vagonlarına hepimizi tıka basa doldurup üzerimizden kapıyı kilitlediler. İçerisi ağlayanlar, ağıt yakanlar, o karmaşa içinde ailesini kaybedenlerle karmaşa içindeydi.

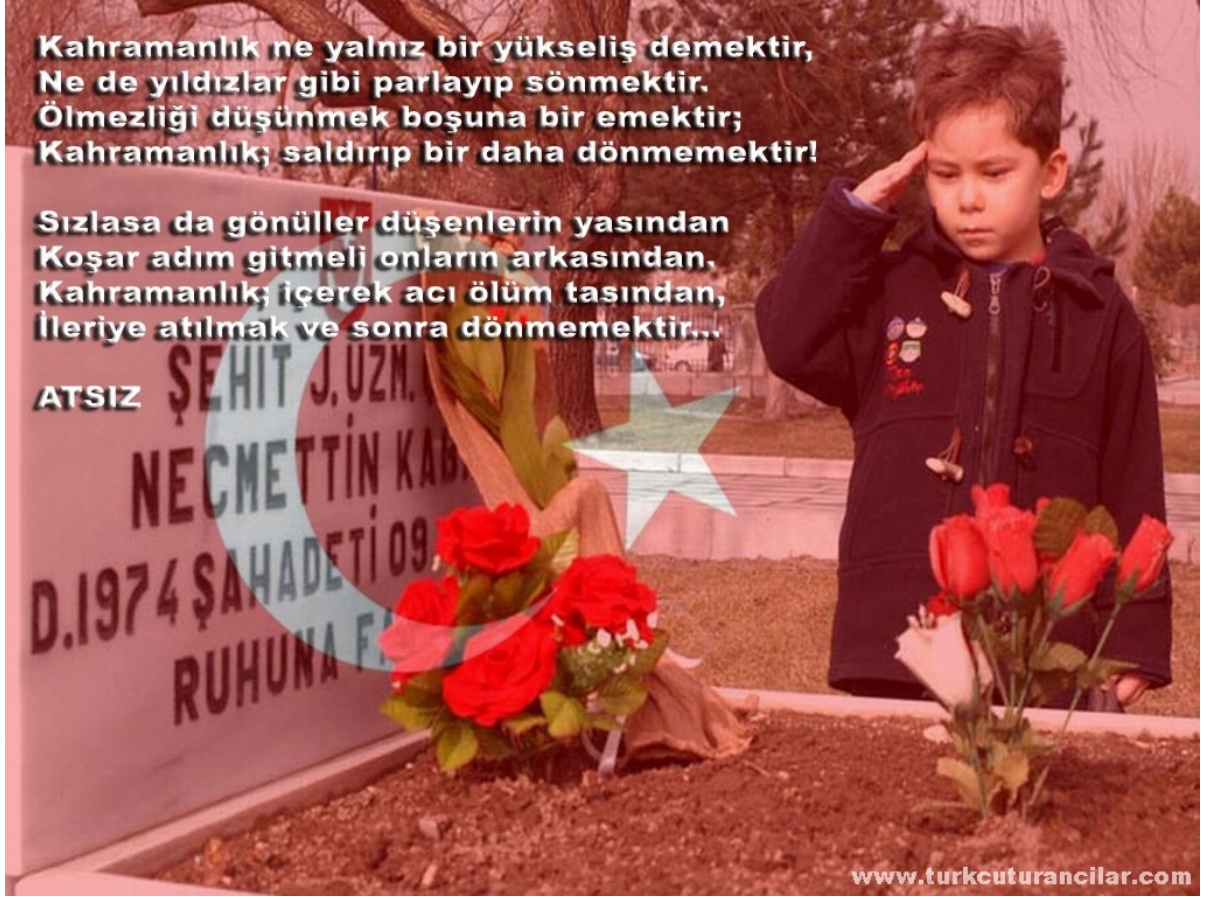
Yol boyunca tren hiç durmadı. Yanımıza aldığımız yiyecekler iki gün sonra tükendiğinden açlık ve susuzluktan ölümler başladı. Ama en korkuncu tifüsdü. Hayvan katarlarında sürülen bizler, hayvanların bıraktığı bitler nedeni ile tifüse yakalanmıştık. Vücudumun her yerinde siyah noktalar oluştu. Son nefesimi verirken gözümde

Bahçesaray'ın küçük sokakları, Yalı'nın yaylaları, Akmescit'in huzur veren ağaçları, kulağımda ise, kızımın okuduğu bir ağıt vardı:

Aluşta'dan esken yeller yüzüme urdu,
Balalıqtan ösken evge köz yaşım tüştü.
Men bu yerde yaş almadım,
Yaşlığıma toy almadım,
Vetanıma asret boldım
Ey güzel Qırım
Keze keze toyalmadım
Er yerlerge kör almadım
Vetanıma asret boldım
Ey güzel Qırım

Bahçaların meyvalarının balnen şerbet
Suvlarını içe içe toyalmadım men
Yeşil dağlar küldü mağa
Qayıp keldi Tatar sana
Qucağını aç sen mağa
Ey güzel Qırım
Men bu yerde yaş almadım,
Yaşlığıma toy almadım,
Vetanıma asret boldım
Ey güzel Qırım

Ben kim miyim? Adımın ne önemi var? Ben bir
Türktüm, öldüm!

EMİRLİ KATLIAMI

■ MURAT TÜRKMENATA

Irak Türklerinin siyasal ve sosyal tarihini incellerseniz, kanlı bir geçmiş ve acılarla dolu bir serüven ile karşılaşsınız. İngiliz işgalinden beri gelen bu soykırım, Irak Türklerinin belini bükmüş ve damla damla eritmiştir. Türk toplumunun sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasal olarak yalnızlaşmasının sonucunda süregelen bu facialara, 7 Temmuz 2007 tarihinde Emirli' de bir yenisi eklendi.

Tuzhurmatu'ya bağlı Emirli kentinde, bir pazaryerine düzenlenen bombalı saldırıda 4 ton patlayıcı yüklü kamyonun patlaması sonucu 150' den fazla kişi öldü, 250 kişi yaralandı ve 1000' i aşkın kişi evsiz kaldı. Ayrıca bu katliam Irak Türk toplumunun tarihi boyunca gördüğü kıyımların en ağırına olmasına rağmen, Irak'ın mevcut durumu nedeniyle, Türkiye ve dünya tarafından es geçildi.

Irak'ın durumu

Terör nedeniyle ortalama günde 50 kişinin öldüğü bir ülkede, Türkmen'in feryadı ne yazık ki sessiz ve sedasız kaldı. Dünyanın her yerinden bölgeye gelen teröristler, Irak' ı cehenneme çevirirlerken, bölgede hakimiyet ve denge çabası içinde bulunan işgalci güçler, dev toplum mühendisliği projeleri yürütüyorlar. ABD ve İsrail Musul (Telafer) ve Kerkük' te mevcut her türlü durumu kendi politikaları doğrultusunda, Kürtler lehine işletiyorlar.

Benzer bir çabanın İran tarafında da var olduğu muhakkaktır, hatta örnekleriyle sabittir. Gerek güney illerinde, gerekse de Bağdat ve Samarra' da bu çalışmalar son hızla ilerliyor. Tüm bunlara, farklı denge unsurlarının tek başlarına ya da ortak olarak yürüttükleri çalışmaları da eklemeliyiz.

Türkmenlerin durumu

Bu gelişmeler doğrultusunda Irak Türk toplumu hala başıbozuk, hedefsizlik içinde ve tepkisellik seviyesini aşamayan bir tavırdan kurtulamıyor. Çevresindeki güç dengeleri yeniden bir çok sosyal-siyasal topluluk inşa etme sürecindeyken, Türkmenler ise Türk' e has bağımsız özgür karakterden çok uzak duruyor veya öyle tutuluyor.

Irak Türkleri kendi mayalarına uyuşmayan ve her türlü sosyal-siyasal öğretiye ters düşen politikalara yönlendiriliyorlar. Nedense, son 5 yıl içinde üretilen anlamsız politikalarda ısrar ediliyor.

Emirli

Emirli, Irak' ın ortasında Bağdat' a 95 km ve Kerkük' e 50 km uzaklıkta, başka bir tarifle sunni üçgenin içinde bulunur. Bağdat' tan kuzeye doğru gittiğinizde karşınıza ilk olarak Himrin dağları çıkar, işte o dağların eteklerinde Emirli beldesi bulunur.

Geniş bir ovanın ortasında bulunan Emirli, mezhep ayrımı gütmeyen, yüzyıllarca kendi içine kapanmış olan ve bu sayede asimilasyon çalışmalarından fazla etkilenmeyen bir Türk bölgesidir. Toplumsal yapı olarak, özellikle aile yapısı ve yaşam tipiyle Telafer'le benzerlikler gösterir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, Sünni üçgen diye nitelenen bölgede birçok farklı terör grubunun olması ve ABD yanlıları ile karşıtlarının bölgenin coğrafi imkânları ve stratejik konumunu da kullanarak avantaj sağlama peşinde olmalarıdır.

Emirli olayı

Söz konusu olayın gelişimine bakacak olursak: Sabah 08:00 civarında Pazar yerindeki dükkanların önüne bir kamyon park ediliyor ve 09:00 civarı uzaktan kumandayla patlatıldığı tahmin ediliyor.

Okuyucularımızın zihninde patlamanın büyüklüğünün canlanması için, Ankara' daki Anafartalar Çarşısı patlamasının bir kaç kiloluk patlayıcıyla yapılmış olduğunu hatırlatmalıyız.

Emirli' de pazar yerindeki patlamada ise tam 4 ton patlayıcı kullanılmıştır.

Konuyla ilgili bir çok senaryo ortaya atılıyor. Bize göre en dikkat çekici iki senaryoyu sizinle paylaşacağız. Birincisi, Kuzey Irak' ta yürütülen proje doğrultusunda kapalı kalan ve kendi kimliğini kuruyan bölgelerin dengelerini yeniden oluşturmak ve buraları yeniden şekillendirmek amacıyla, ABD + İsrail, kürtlerin tetikçiliğiyle bu katliamı gerçekleştirmiştir. Bu iddia, patlamadan bir kaç gün sonra “bir kürt subayın itirafı” adı altında sanal ağda dolaşmıştır ve verilen bilgiler tutarlılık göstermektedir.

Pişman olan kürt subayın itirafı olarak lanse edilen bu yazı şöyle anlatılmaktadır:

Olaydan bir kaç gün önce o bölgede görev alan kürt birliğindeki şahıs izinindeyken Tuzhurmatu daki merkez karargaha çağırılarak gizli bir görev için Erbil' e gitmesi isteniyor ve bundan birliğinin haberi olmaması gerektiği ona söyleniyor ve bu şahıs önce Erbil' e KDP' nin merkez binasına giderek kendisini başka bir şahısla Süleymaniye civarında ki uydularla donatılmış iletişim merkezine benzer bir karargaha gittiğini ve yanına verilen şahsın o binaya girip çok akıcı bir ingilizce ile onu gizli görev emrini alacağı şahıslarla tanıştırtıyor ve sabah kahvaltısında ABD' li ve İsrailli subay kıyafetli şahısların talimatıyla ona bir kamyoneti Emirli beldesine götürmesini ve Pazar yerine park etmesini ve arabaya göz kulak olunması için dükkan sahiplerine tavsiye etmesini emrederler, kendiside bu emri yerine getirerek belirlenen gün ve saate kamyonu park ederek, bölgeden ayrılmakta ve yarım kalan tatilini sürdürmek üzere Tuza gittiğinde tam park ettiği yerde patlamanın olduğunu haberini duyduğunu ve buna çok üzgün olduğunu, kendisinin de görev yeri olan Emirli' de bir çok tanıdığının da ölüm haberini aldığını ve vicdan azabını gidermek için bu bilgileri aktardığı anlatılmaktadır.

İkincisi ise, senaryodan çok bir analizi içeren bu olay tesbiti bize göre daha mantıklı öğeler taşımakla birlikte çok bilinmeyenli denklem mahiyetindedir. Sünni üçgen içinde bulunan Bayat köyleri ve özellikle Emirli beldesi sosyo – kültürel ve siyasal bakımından kapalı yapı arz ettiğinden dolayı, silahlı örgütleri, başta el-kaide olmak üzere, Halk' ın Mücahidleri (İran) ve kürt

gurupları arasında çekişme noktasıdır. Özellikle son Irak ve ABD birliklerinin Diyala (Bakuba) operasyonlarından sonra bahsi geçen silahlı guruplar hareket alanı kısıtlanmakta ve manevra kabiliyeti daralmaktadır bunun için Emirli soykırımı ile nüfus dengesini bozmak ve karmaşık bir ortam yaratarak kendilerine hareket alanı açmaktalar ve o bölgeyi yeni bir çatışma alanı olarak hazırlamak ve/veya oluşabilecek yeni dengeler doğrultusunda coğrafi hakimiyet sağlamak amaçlanmıştır.

Olay sonrası durum

Gerek Irak hükümeti gerek ABD oraya gelmesi zor ve imkansızdır, ki olay sonrası gelen Salahaddin valisi beldeye girememiştir, aynı şekilde ABD ve Irak kuvvetleri için orası artık bir çatışma alanıdır, doğal olarak gerek Dünyadan gerek Irak hükümetinden bir hareket beklenemez ancak aynı şey Türkiye Cumhuriyeti için söylemek zor çünkü T.C yıllar yılı Irak Türk toplumuna muhalefete pasif konumda tutmuş en azından o yönde bir yönlendirme yapmıştır bunun karşılığında da Türkmenlere devlet himayesi sözünü vermiştir bunu hiç bir Türk politikacısı inkar edemez ve işte T.C'nin sorumluluğunun

İNSAN ve SİSTEM

■ NEJDET SANÇAR

Milletlerin ve toplumların kalkınıp yükselmesinde sistemler mi daha büyük rol oynar, yoksa sistemleri uygulayacak insanlar mı? Bu mesele üzerinde biraz durmak ve düşünmek faydasız değildir:

En yeni ve asrî silâhlarla donatılmış bir ordu düşünelim. Böyle bir ordunun kumandanları, askerliğin gerektirdiği bilgiden ve vasıflardan yoksun iseler, bu ordu, sadece sahip bulunduğu o maddi silâh gücü ile savaş kazanabilir mi?

Bir toplumun millî menfaatlerini korumak ve onu her türlü tehlikelerden uzak tutmak için hazırlanmış bir kanun düşünelim. Böyle bir kanun, onu uygulayacak ellere sahip bulunmazsa, o kanun, kütüphane raflarında kalmış tozlu bir kitaptan başka bir şey sayılabilir mi?

En güzel ve milliyetçi bir müfredat programına uyularak hazırlanmış ders kitaplarının, millî ruh

yerine getirme zamanı gelmiştir ve kimse kusura bakmasın bu sorumluluk Türkiye'ye getirecek 2 askeri ambulans uçak ile Ankara GATA hastanesine 21 yaralı Türkmen'i taşımakla olamaz, Irak Türklerinin daha ciddi sorunları var ve bu sorunlara daha ciddi çözümler üretilmelidir.

Son olarak önümüzdeki günlerde Türkmenlere ve özellikle içlerine kürt, arap ve mezhep sorunu sokulmamış bölgelerinde çok büyük provokasyonlar beklenmektedir çünkü oluşturulması beklenen yeni yapı için bu tip yapılar dağıtılma zorunluluğu var (kürdistan) projesi için. Bir başka deyişle Irak Türk toplumu Kerkük, Telafer, Bayat köyleri, Emirli ve son olarak geçen bir kaç gün önce Kerkük köylerinden Yengice de olduğu gibi Türkmeneli'nin her tarafında Milli kimliği güçlü olan bölgeler dağıtılacaktır, nasılsa dağıtıldıktan sonra zaman faktörüyle her şey alt proje olan kürdistan projesine uydurulacak. Uluslararası dengelerde ulusal kimlikler yok edilmeye çalışıldığı gibi mikro anlamda Milli yapılar ve yerleşimler mutlaka dağıtılacaktır. Amaç çok net fakat ne yazık ki hala bir çözüm üretemiyoruz.

ve millî şuurdan yoksun bir öğretmenler ordusunun eline teslim edildiğini düşünelim. Alınacak sonuç ise, beklenen dereye yaklaşabilir mi?

İkinci Dünya Savaşı'nın, maddi sîlâh bakımından güçlü İtalyan ordusunu hatırlayalım. Komünizmi yasaklayan kanun maddelerinin, yakın yıllardaki devrede, en aşırı ve azgın hareketler karşısında dahi uygulanmadığı memleketimizi düşünelim. Ve, Fransızlık ruhunu baltalamayı birinci vazifesi saymış olan, İkinci Dünya Savaşı öncesinin komünist Fransız öğretmenlerini aklımıza getirelim.

Bunlar ve benzeri örnekler, bizi şu gerçeğe götürecektir: Bu gibi meselelerde asıl olan insandır. İnsan olmadıkça, sade en güzel fikirler ve sistemler değil, en güçlü silâhlar da gereken faydayı sağlayamaz.

Toplumların kalkınıp, yükselmesi konusunda da durum aynıdır. Yani bir toplumun maddi ve mânevi alanlarda yükselmesi, milletin mutluluğa erişmesi meselesinde de, sistemlerden çok, onları uygulayacak insanlar mühimdir.

En güzel içtimaî – iktisadî bir fikri ve sistemi, vatana hizmet düşüncesi taşımayan insanların meydana getirdiği bir hükûmetin eline teslim edin. Alınacak sonuç, alınması gerekenden çok az olacaktır. Buna karşılık, şöyle böyle bir sistemi, millete hizmet düşüncesiyle dolup taşan insanlardan meydana gelen bir heyete verin. Sonuç, muhakkak, çok daha iyi olacaktır.

Çünkü her şey insana, insanın niyetine, hareketine bağlıdır. İnsan yetişmiş, iyi niyetli, vatansever ve milliyetçi olmadıkça; toplumuna hizmet aşkıyla dolup taşmadıkça, onun eline teslim edilecek silâh da sistem de kısır ve yavan kalmaya mahkûmdur.

Türkiye'nin kalkınmasını sosyalist sistemde görenler, işte bu gerçeği bilmeyen, bunun üzerinde hiç durmamış ve düşünmemiş kimselerdir. Onlar, bilerek veya bilmiyerek, komünizmi sosyalizm diye yutturmaya çalışanların tesiri altındadırlar.

Sistem, elbette mühimdir. Ama, sistemi uygulayacak insan çok daha mühimdir. İnsan ise, ancak, milliyetçi olduğu nisbette insandır. Bu sebepten sistemi, fikri, kanunu uygulayacak olan milliyetçi insanları, heyetleri, hükümetleri bulmadan, herhangi bir sisteme bel bağlamak boştur. İnsanın en mükemmeli olan milliyetçi ve onun bağlandığı milliyetçiliği bir yana itip, her derde devâ sandığı sosyalizmi tek toplum reçetesi sayanlar, bunun için yanlış yoldadırlar.

İnsan ile sistem bir araya geldiği takdirde milletler ihtiyaçları olan şeyleri elde edebilirler. Nasıl insan, milliyetçiliği nisbetinde insansa, fikir ve sistem de milliyetçilik görüş ve temeline dayandığı nisbette fikir ve sistemdir.

Türkiye'nin kalkınması mı?

Milliyetçi temel üzerinde yükselen fikir ve sistemin milliyetçi insanlardan meydana gelecek hükümlere teslimi...

İşte gerçek... Ve işte Türkiye'de, aydın denilen kişilerin bulamadığı, kavrayamadığı şey...

İRAN'IN NÜKLEER PROGRAMI ve BM

■ BATUHAN KIPÇAK

Tarihî Altyapı: İran; 1957 yılında ABD desteği ile başlattığı nükleer çalışmaların neticesinde, 1958 yılında Uluslar arası Atom Enerjisi Ajansına (UAEA) üye olmuştur. **1968 yılında ABD, Tahran Üniversitesinde 5 MW'lık bir araştırma reaktörü kurmuştur.** 1970'li yıllar boyunca başta ABD olmak üzere pek çok Batı ülkesi ile nükleer enerji alanında işbirliğine giden İran, bir çok reaktörün inşasının yanı sıra uranyum zenginleştirilmesi konusunda da Fransa ve Almanya gibi ülkelerden destek görmüştür. 1973 dünya petrol krizinin aşılmasında İran'ı yanına çekmek isteyen ülkeler, bilgi ve teknoloji transferi yolu ile İran'ın nükleer alanda gelişmesine önayak olmuşlardır.

1979 İslam Devrimi'nin ardından, yeni rejimin Batı karşıtı tutumu ve mollaların yapılan harcamaları israf olarak değerlendirmeleri sebebiyle bir süre askıda kalan nükleer çalışmalar, 1986 yılından itibaren tekrar başlatılmıştır.

Nükleer çalışmanın durdurulmasının en önemli sebeplerinden biri de Irak-İran savaşı olmuştur. Bu savaş, İran'ı ciddi ekonomik sıkıntıya sokmuş olduğundan nükleer enerji alanında yatırım için gerekli kaynak bulunamamıştır.

Savaş sonrası; 1989 yılında İran ve SSCB arasında imzalanan teknolojik, ticari, ekonomik ve bilimsel alanda işbirliği antlaşması sayesinde, İran yeniden nükleer enerji alanındaki çalışmalarına hız vermiştir. Sovyetlerin yıkılışından sonra da 1992 yılında yapılan anlaşmayla Rusya Federasyonu İran'a nükleer çalışmalarında destek sağlamıştır. Rusya'nın yanı sıra Almanya, Fransa, Çin, İspanya, Arjantin, Belçika, Kuzey Kore ve Pakistan gibi ülkelerle de çeşitli ölçeklerde işbirliği yapılmıştır. Bu işbirliğinin sonucunda İran 20'den fazla nükleer tesise sahip olmuştur. Bu tesislerin en önemlileri; Isfahan, Natanz, Arak ve Buşehr'deki tesislerdir.

Bugün ki Durum: Soğuk Savaş'ın bitmesi ve tek kutuplu bir dünyanın ortaya çıkmasından itibaren İran, nükleer programına hız vermiştir. "Büyük şeytan" ABD ve "küçük şeytan" İsrail'in bölge üzerinde yürüttüğü faaliyetleri kendisi için tehdit olarak değerlendiren İran, her ne kadar "barışçı amaçlarla" çalışma yürüttüğünü iddia etse de, nükleer programının şeffaf olmaması, eksik bilgiler vermesi ve bazı dönemlerde siyasî sebeplerle Birleşmiş Milletlere bağlı Uluslar arası Atom Enerjisi Ajansı denetçilerinin tesislerde inceleme yapma taleplerini geri çevirmesi sebebiyle çalışmalarının barışçıl olmadığı kuşkusunu ortaya çıkarmaktadır. Bu kuşklar sebebiyle İran'ın nükleer çalışmaları birkaç kez BM Güvenlik Konseyinin gündemine getirilmiş, İran'ın gerekli adımları atması yönünde çağrıda bulunmanın ötesinde ciddi bir netice alınamamıştır.

2006'daki krizinde, UAEA'nın İran'ın nükleer programıyla ilgili yükümlülüklerini ihlal ettiği gerekçesiyle Güvenlik Konseyi'ne sevk etmesi üzerine İran, BM denetçilerine izin veren ek protokolden tek taraflı olarak çekildiğini bildirmişti. Güvenlik Konseyi İran'a 30 günlük süre tanımış ve bu süre zarfında Rusya'nın arabuluculuğu sayesinde İran BM denetçilerine yeniden izin vermişti.

4 yılı aşkın bir süredir İran'ın nükleer programı hakkında çalışmalar yürüten UAEA'nın başkanı Muhammed el Baradei, 5 Mart 2007 tarihinde yaptığı UAEA Yönetim Kurulu açılış konuşmasında İran'ın "**nükleer deneyleri, alımları ve diğer nükleer etkinlikleri konusunda oldukça az belirsizlik kaldığını**" kaydetmiştir. Buna rağmen, Baradei "**İran'ın nükleer programının barışçı olduğuna dair gerekli garantileri verebilecek durumda olmadıklarını**" da sözlerine eklemiştir. UAEA Yönetim Kurulu İran'a yapılan teknik yardımların askıya alınması yönünde bir karar almanın hazırlığındadır. Ocak ayında askıya alınan 5 programın yanı sıra 18 UAEA yardım projesinin daha kısmen veya tamamen durdurulmasını önerilmiştir.

İran'a Askerî Müdahale: Amerika Birleşik Devletleri ve İsrail'in, İran nükleer tesislerine karşı askerî bir müdahaleyi göz önünde tuttıkları ve diplomasi yolunun tıkanması halinde Birleşmiş

Milletler genel kurulundan müdahale edilmesini isteyeceği bilinmektedir.

İran'ın BM'in 5 daimi üyesinden ikisi olan Rusya ve Çin ile iyi ilişkiler içerisinde olması ve bilhassa Avrupa ülkelerinin İran'la olan yüksek düzeydeki ticarî ilişkileri sebebiyle böylesi bir müdahale için destek vermeyeceklerini öngörmek zor değildir. Rusya ve Çin çekimser kalsalar bile, 15 İngiliz askerinin tutsak alınması sebebiyle yaşanan son krizde ortak bir tavır sergileyemeyen ve bir kınama kararı dahi çıkarmaktan çekinen AB üyesi ülkelerin, İran'a saldırı konusunda karar almasını beklemek oldukça güçtür. Bu çerçevede ABD ve İsrail, şanslarını bir de NATO da denemek isteyeceklerdir fakat oradan da kayda değer bir ittifakın çıkması mümkün görünmemektedir.

ABD, İngiltere ve İsrail; böylesi bir durumda aynen Irak'ın işgalinde olduğu gibi uluslar arası ittifaka girmeden, bir oldu-bitti ile İran nükleer tesislerini vurup geri dönme yolunu seçebilir veya İran'ın işgal edilmesini göz önüne alabilir. Bu iki ihtimal içerisinde, tesisleri vurup geri çekilmek öne çıkmaktadır. Bunun sebebi; ABD ve İngiltere'nin İran'la uzun soluklu bir savaşa girebilecek güce sahip olmamasıdır. Askerî açıdan böyle bir güç mevcut olmakla birlikte, bu ülkelerin iç ve dış politikada içine düşecekleri zor durum siyasî olarak da böylesi bir muharebeyi zorlaştırmaktadır. İran'ın farklı bölgelerindeki nükleer tesislerin aynı anda yok edilmesi başarılamadığı takdirde, İran'ın küresel ölçekte buna karşılık vereceği de gözden kaçmamalıdır.

Bu noktada, Türkiye'nin tavrı kritik öneme sahip olabilecektir. İncirlik ve Piriçlik'teki askerî üsler bir yana, Türkiye'nin hava sahası kullanılmadan böylesi bir baskın ve vur-kaç hareketi düzenlemek hemen hemen mümkün değildir. Tesislerin vurulması halinde yaşanabilecek radyasyon sızıntılarından en çok etkilenecek ülkelerin başında gelen Türkiye'nin; 1639 tarihli Kasr'ı Şirin anlaşmasından beri sıcak çatışmaya girmedeği komşusu İran'a yapılacak bir saldırıda taraf olması, hele ABD ve İsrail'in Türkiye üzerindeki çirkin hesaplarının varlığı bilinirken buna kalkışması tarihin en büyük stratejik hatalarından biri olacaktır.

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

DESTAN

O zaferler getiren atların
Nalları altındanmış;
Gidişleri akına,
Gelişleri akındanmış.

Yolları eline dolıyan
Beldeler, ülkeler avlıyan
Süvarileri varmış ki,
Oğuz, Bilge, Süleyman'mış.

Bize bin yıllık armağan
 Şu parıltı kılıçlarından
 Ve şu serin, kuytu gölge
 Kanadlarındanmış.

Kimi kılıç dövülen al külçeden,
Kimi güllerin al açtığı bahçeden,

ÖZÜR BÖRÜ
Kimi dağların yöğürdüğü
Şu mor yığıldanmış.

■ KUTLU ALTAY Tufanında, borasında,
Gürüldemiş gökler...

“... yalnız güneyleirindeki Irak kuvvetleriyle
 Dağlar kımıldanmış
 Gölge vermişler aya,
 Hükmetmişler toprağa suya... ordusun
 beceriksizliği yüzünden dağlarda tutunmayı
 başaran bir eşya reisini milli kahraman diye
 tanıtarak küriçülük propagandası yapmak
 Türkiye'deki kürtçülüğü körüklemek olacağı için
 hükümet bunun üzeri geçmiştir. Çünkü gaye
 Onların bulduğu 1967'ünin Molla Mustafa
 Barzani'si ile 1925'te Siyanlı Şeyh Said'i
 arasında hiçbir fark yoktur. İkisi de bağımsız
 Obaların kanındanmış. Şeyh Saidi
 İngilizler kışkırtmıştı. Molla Barzani'yi Ruslar
 kışkırtıyor. kürt bağımsızlığı, perdenin
 göstermelik kaldırılması, perdenin
 yabancı devletlerin çıkarı vardır ve kürtler
 maşadan başka bir şey değildir. Farzı muhal
 Adı Nihan AŞŞA

bağımsız olsalar bile Türk'e ihanet edip de ayrılan Araplar'ın başına gelenlerin daha korkuncu kürtlerin başına gelecektir. kürtlere göre çok kalabalık, medeni ve mazisi olan Araplar'ın durum kürtlerin gözünü açmalıdır. Araplar, Yahudiler'e yenilseler de ortadan kalkmazlar. İptidai, mazisiz ve azlık kürtler ise yarın medeni ve teşkilatlı Ermeniler'in karşısında yok olup giderler.”

“Şişhasananlı'nın tefrikası savcılık tarafından ele alınmalıdır. Türkiyeli kürtlerden bazılarının Barzani'nin yanına gitmesi herhalde şöylece geçirilecek bir olay değildir. Barzani'nin elindeki silahların nereden sağlandığı meselesi de ayrı bir konudur. Irak ordusundan alınmıştır diye kestirip atmak büyük bir kavrayışsızlık olur. Son yıllarda Almanya'dan kaçak olarak sokulan silahların Irak sınırına kadar gittiği hakkında bir

takım söylentiler duyuldu ve bazı kaçakçılar gazetelere geçti. Bunların üzerinde duruluyor mu, bilmiyoruz. Duruluyorsa yalnız durulmakla mı kalınıyor, yoksa tedbirleri de alınıyor mu?"
(Bağımsız Kürt Devleti Propagandası - ÖTÜKEN, Eylül 1967, Sayı: 45)

Atsız Hoca'nın yazısının üzerinden kırk yıl geçmiş. Dile kolay. Ama yazının alıntı yaptığımız bölümlerine baktığımızda kırk yıl öncesini değil, sanki bugünü anlatıyormuş gibi geliyor.

Kürtler... Barzani... Irak... Kürtçülük... Hoca'nın yazısındaki dört ana kavram. Peki, bugün bölgeden Türkiye'ye yönelen tehdidi nasıl özetleyebiliriz? Mesela şöyle olabilir mi? Irak'ta Kürtlerin Barzani önderliğinde Kürtçülük yapması. Aynı değil mi? Aradaki tek fark, o zaman Molla Mustafa Barzani vardı, bugün oğlu Mesut Barzani var.

Atsız Hoca'nın bir ileri görüşlülük örneği olarak ortaya koyduğu ve Türk devleti'ni harekete geçmeye çağırdığı bu yazısı ile benzeri içerikteki Kızıl Kürtlerin Yaygarası, Komünistler ve Kürtler, Satılmışlar-Moskof Uşakları, Konuşmalar I, II, III yazılarından dolayı devletten Hoca'ya ödül ya da en basiti bir teşekkür geldi mi peki? Bilmeyen arkadaşlarımız, herhalde, diyebilirler? Doğrusu budur çünkü. Güçlü, başı dik bir devlet, milletin geleceğine yönelik tehlikelere dikkat çeken ve uyarıcı görevini yerine getiren insanlara destek verir değil mi? Ama öyle olmadı.

İlk olarak savcılık, Hoca hakkında soruşturma açtı ama herhangi bir suç unsuru olmadığı için dava açamadı. Tabii, aynı dönemde Ankara sokaklarında, yeni yeni oluşmaya başlayan Sosyalist/Komünist Kürtçü oluşumlar Atsız Hoca'yı hedef gösteren bildiriler dağıtmaya başlamışlardı. Hoca'nın Türk milletinin geleceğine yönelik Barzani Kürt tehdidi yönündeki uyarısını Türk devleti ciddiye almazken, anlaşılan Molla Mustafa Barzani ve adamları oldukça ciddiye almışlardı. Bunun en önemli göstergesi ise aynı dönemde Adalet (!) Partisi'nin (hani 80'li yıllarda adını Doğru Yol Partisi yapıp, "Kürtçü" Şerafettin Elçi'yi meclise taşıyan parti) bir Diyarbakır Senatörü, Cumhuriyet Senatosu'nun kürsüsünden doğrudan Atsız Hoca'yı hedef alan bir konuşma yaptı ve bu

konuşmanın etkisi ile Adalet Bakanlığı tarafından soruşturma açılmış ve Atsız Hoca mahkemeye verilmiştir.

Aslında tam anlamı ile bir hukuk utancıdır, bu durum. İlk girişimde savcılık, soruşturma açıp, suç unsuru taşımadığına hükmederken, sonradan yargılanmasına karar veriliyor. O zaman sormak gerekiyor. Mâdem suç ise savcı, ilk başta neden dava açmadı? Yok, eğer suç değilse ki, değil, nasıl dava açılıyor?

Böylesi çarpıklıklar arasında dava, altı yıl sürdü. Bu arada 12 Mart 1971 muhtırası oldu. Sıkıyönetim mahkemeleri kuruldu. Çok sayıda kişi ceza aldı. Genelde birtakım komünist, anarşist, sosyalist kişiler, devlet düşmanı olmaktan yargılanırken, sivil mahkemelerde, onların yapmak istediklerini ortaya koyan, devleti uyaran ve Türklük görevini yapan iki kişi yargılanıyordu. Bunlar Ötüken dergisinin sahibi ve aynı zamanda Barzani tehlikesini ortaya koyan yazıların yazarı Hüseyin Nihâl Atsız ile yazı işleri müdürü Mustafa Kayabek idi. Altı yıllık yargılamanın ardından 15'er aylık hapis cezalarına çarptırıldılar.

Aradan kırk yıl geçti. Irak'ı ABD işgal etti. Zaten 1991'den beri Irak'ın kuzeyinden rahat hareket eden Kürtler, ABD işgalinin ardından devlet kuruluşu için bütün eksiklerini giderdiler. Ordu kurdular, parlamentoları zaten vardı, üniversite kurdular, eski Mahabad Kürtlerinin bayrağını, resmî bayrak olarak kabul ettiler. ABD desteği ile yaptıklarının yanında, yine ABD'ye güvenerek Türkiye'yi tehdit etmeye başladı.

Ülkemizde de, Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer oldukça doğru bir davranış olarak Irak'ın sözde Cumhurbaşkanı Celâl Talabani ve Mesut Barzani ile asla görüşmeyeceğini ortaya koydu. Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ta Barzani'nin tehdit olduğunu vurguladı.

Nereden nereye? Kırk yıl az bir süre mi? Eğer Türkiye Cumhuriyeti'ni yönetenler, Türk gibi Türk olsaydı, Atsız Hoca'nın uyarılarına karşılık cezaevi yolunu göstermek yerine gereğini yapsaydı, biz bugün bu halde olur muyduk? Kırk yıl, uzun bir süredir.

Bugünü biliyoruz. Atsız Hoca'nın cezaevine girişine kadar süreçten de söz ettik ama aradaki süreçten söz etmedik. 1973'ten bugüne kısaca bir bakalım da, neler yapmışız, başkaları neler yapmış, bir görelim...

20 Temmuz 1974 – Kıbrıs Barış Harekâtı başladı. Harekâtın sonucunda Kıbrıs Türklüğü kurtarıldı. Önce KTFD, sonra KKTC kuruldu.

1978 – Diyarbakır'ın Lice ilçesi'nin Fıs köyü'nde Kürt terör örgütü PKK kuruldu. Örgütün adının anlamı Kürdistan İşçi Partisi idi. Markist/Leninist çizgiyi benimsediğini ilân etti.

1984 – Kürt terör örgütü PKK, Hakkari'nin Şemdinli ilçesi ile Siirt'in Eruh ilçelerine baskın düzenledi ve çok sayıda askerimiz şehit düştü. Dönemin Başbakanı, nereye koştuğu belli olmayan Turgut Özal, tatilini yarıda kesmeye gerek duymadı.

1991 – I. Körfez Savaşı başladı. Savaşın sonunda ABD ve BM, kuzeydeki Kürtleri korumak için 36. paralelin kuzeyini Irak'a yasakladı.

1992 – 1995 – Kürt terörü zirveye çıktı. Türkiye, PKK'ya karşı Barzani ve Talabani ile işbirliği

DÜZ OVAYA İNDİLER!

■ MURATHAN DANIŞMENTLİ

22 Temmuz seçimleri ile birlikte, Türkiye siyasetinde yeni bir sayfa açıldı. Seçim sonuçlarından pek çok netice çıkarılabilir. En dikkat çekici durum ise düz ovaya inenler. Diğer bir deyişle DTP vekilleri. Bu vekillerin mecliste ki tutumları çok önemli olacaktır. Bölücü hareketin seyrini belirleyecektir.

DTP vekillerine bir baktığımızda ilginç sonuçlar ortaya çıkıyor. DEHAP'ın radikal tavrından ziyade daha ılımlı bir bölücü grup olarak gözümüze çarpıyor. Bunun taktik gereği olduğu açık. Genel merkezin vekillere meclis açılana kadar konuşma yasağı koyması durumu netleştiriyor. Hemen tepki çekmek istemiyorlar. DTP 45 ilde 63 aday ile girdiği seçimde 24 vekil çıkarabildi. AKP'nin DTP'ye vurduğu darbeyi sanırım kimse vuramadı. Pek çok güvendikleri

istedi. Hakkârî'de bir albayımızın önünde ceket ilikleyen bu adamlara, TC pasaportu verildi. Bu arada birbirine düşman olan Barzani ile Talabani, mükemmel (!) bir siyaset anlayışı ile barıştırıldı.

1999 – Kürt terör örgütü PKK'nın ele başı Abdullah Öcalan yakalandı, yargılandı, idâm cezası aldı, karar uygulatılmadı.

Ve işte... Bugün...

1967 ile 1973 yılları arasında altı yıl, kızıl Kürtlerden ve Barzani'den söz ettiği için yargılandı ve cezaevine girdi, Atsız Hoca. Ama çok değil, 1974'de cezaevinden çıktığından dört yıl sonra devleti faaliyetleri konusunda uyardığı kızıl Kürtler, PKK adı altında örgütlendi ve yaptıkları terörist faaliyetlerle 5500 asker ve polisimiz şehit edildi. Yaklaşık 10 000 civarında sivil insanımız öldürüldü. Üstelik terörist faaliyetler devam ediyor.

Görüntü ortada... Devlet sizce de, Atsız Hoca'ya bir özür borçlu değil mi?

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

ilde vekil çıkaramadıkları gibi beklenenin altında vekille yetindiler. Grup kuracak sayıya eriştiler. Sanırım bu onlar için azami hedefti. DTP vekillerine göz attığımızda en dikkat çeken isim Sırrı Sakık. Sırrı Sakık 1991 de SHP kadrosundan meclise giren vekillerden. Ağabeyi Şemdin Sakık 1993'te Bingöl-Elazığ karayolunda 33 eri şehit eden PKK'nın iki numaralı adamı. Şu an Diyarbakır cezaevinde yatıyor. Aysel Tuğluk Apo'nun davasında avukatlığını yapmış. Leyla Zana ile bir çekişme içinde. Ahmet Türk Mardin de Tırkan aşiretinin başı 1977 de CHP vekilliği ile meclise giren Türk (soyadına aldanmayın) şimdi yeniden mecliste. Selim Sadak gibi 1991 gazisi isimler gene kadrolarda. Bunun yanında en dikkat çeken isim İstanbul 3.bölge adayı Sabahat Tuncel. 9 aydır Gebze cezaevinde yatan Tuncel yasadışı PKK örgütüne üye olmak ve örgüte aktif destek olmaktan yargılanıyor. Şimdi mecliste,

aslında durumu en iyi bu kişi özetliyor. Kandil dağında gerilla eğitimi alan kadın şimdi mecliste. Yani dağdan düz ovaya indi. Bölücü hareketin son 5 yıldır adım adım geldiği nokta ortada, düz ovaya inmek ve aktif siyasete katılmayı başardılar. Peki bundan sonra ne olabilir?

Bölücü vekiller dokunulmazlık zırhı ile kendi bölgelerine halkı anarşi ve kaosa sürükleyebilir. Meclis kürsüsünden daha fazlasını yapabilirler. PKK ile organik bağı kopartmayacak olan DTP 1991 rezaleti gibi örgüte aktif destekte bulunabilir. Bütün bunlar bir tarafa bu düz ovacılarla siyasi alanda mücadele edecek kişiler mevcuttur. Mecliste bulunan 69 MHP vekili son derece deneyimli ve donanımlı olup DTP'nin propaganda makinasını (eğer isterlerse) işlemez hale getirebilirler. %45 lik AKP'nin bu dönem bölücülük konusunda daha temkinli davranacağı ve bölücü vekillere mesafe koyacağını umut ediyoruz. Aksi halde %45 bir anda uçabilir. Tayyip Erdoğan da bunu görmüş olmalı ki artık "kürt sorunu, halklar" gibi terimler yerine "tek bayrak, tek vatani tercih ediyor". Zaten AKP tabanının böyle tavizlere kapalı olduğu ortada. Diğer taraftan CHP kanadında ki çalkantılara rağmen Deniz Baykal'ın koltuğu koruyacağını umut ediyoruz. En azından Bakyal CHP içindeki

marksist, bölücü, mezhepçi grupları ayıklamış ve partiyi bir Türkiye partisi haline sokmuştur. Baykal düşerse Türkiye siyasetinde deprem olur. Çünkü bu durumda parti ya komünist/bölücü ya alevi/mezhepçi ya da mustafa sarıgül versiyonu soyguncu/soytarı kişilerin eline geçebilir. Bu durum ise en çok düz ovacılarla yarar. Temennimiz bütün partilerin milli bütünlük için el verip bölücü grupları etkisiz hale getirmesidir. Küçük hesaplar uğruna bölücü vekillerin kapısını aşındırmak yapılacak en adi şey olur tahminimce.

Kaderin cilvesi mi desek, düz ovaya nice isimler inmesine rağmen Düz ovacının meclis dışı kalması... Bundan sonra DTP vekillerinin hareket ve hamlelerine göre pozisyon almalı. Onlara bu ülkede aşılmaz duvarlar olduğunu hatırlatılmalı.

Tanrı'nın kahır ve gazabı hepsinin üstüne olsun!

Tanrı Türk'ü Korusun!

EN GÜVENLİ ŞEHİR

■ BAYCU NOYAN

Keyifli bir sabah kahvaltısının ardından, kapıya gelen kapıcıdan gazeteleri alan eşim "Duydun mu?" dedi. "Üst kattaki komşuya hırsız girmiş!"

"Onlar da kendilerini güvenceye alsalar mı?" dedim ve devam ettim: "Kapılarını, camlarını açık bırakıp çıkarlarsa olacağı budur. Bir daha böyle salaklıklar yapmazlar. Bak bize kırsız giriyor mu?" Eşim de, başıyla beni onaylarcasına bir hareket yaptı. Bir yandan bunları konuşuyor, bir yandan gazetelerin sayfalarını çeviriyor, öte yandan da gece yarısı üst kattan gelen tıkırtıların kaynağının hırsızlar olduğunu bilmenin ferahlığı içinde rahatlıyordum. Tıkırtıların kaynağını merak ettiğimden sabaha kadar gözüme uyku girmemişti.

Gazetenin manşetindeki bir haber, sabah sabah yine kızdırmıştı beni! Manşette, annesinin elinden kurtulup lağım çukuruna düşen ve ölen bir çocuğun resmi ve resmin altında da Belediye Başkanını istifaya çağıran bir yorum vardı. "Ne alakası var?" dedim ve "Kızının elinden tutmayan anneler yüzünden, belediye her çukurun başına görevli mi dikecek? O anneyi en ağır şekilde cezalandırmalı" dedim. Bütün gazetelerde hemen hemen aynı haberlerin yer alıyor olması canımı çok sıktı. "Memlekette iyi şeyler de oluyor yahu" diye düşündüm. Gazetenin ekonomi sayfasında çiftçilerin kötü durumda olduğuna dair bin türlü şey yazılıp çiziliyordu. "Bu millet artık sizi beslemekten kurtuldu" diye sevindim.

Evden çıkıp garaja indim ve arabamı çalıştırdım. Garaj kapısının açıldığı sokakta, otopark mafyası(!) denilen bazı adamlar, kendilerine para vermeyen araçların lastiklerini patlatmışlardı. Oh olsun! Onlar da garajlı evlerde otursalardı ya! Anayolda, trafik ışıklarına geldiğim sırada, yan tarafta bulunan aracın canıma bir taş attılar, hemen arkasından da sürücünün çantasını kapıp kaçtılar. Neyse ki yeşil ışık hemen yandı da, ben de çığlık çığlığa bağırarak bu kadının gürültüsünü duymaktan kurtuldum. Hem neme lazım! Bakarsınız şahit falan yazarlar!

Ofisimin bulunduğu kata çıkarken, asansörde iki kadının konuşmasına kulak misafiri oldum. Kadınlardan bir tanesi, sokakta yürürken arkasından yavaşan iki kişinin kolundaki çantasını çekiştirdiklerini, vermek istemeyince de yerler de sürükleyip tekme attıklarını söylüyordu. Bu kadar süslenip dolaşırsanız olacağı budur! Bak bana bir şey oluyor mu?

Sabah okuyamadığım gazeteleri, sabah kahvemle birlikte okumaya başladım. Gazetelerden birinde, memleketi bölmeye çalışan İrkçılarının, Mersin üzerinde oynadıkları oyunlardan söz ediyordu. Hele bu ırkçıların kurduğu El Birliği isimli dernek, özellikle dikkatimi çekti. Baktım ki, bu İrkçi-Turancılar her yerde örgütleniyorlarmış. İstanbul'da bulunan dernek merkezleri yanında Tarsus ve Kırşehir'de de şubeler açmışlar. Üniversite öğrencileri arasında çok etkinlirmiş. Amaçları, Türk Birliği'ni sağlamak, Türkiye'yi Atatürk Dönemi'ne geri döndürmekmiş. Bundan sonrasını okumaya içim elvermedi. Fakat içim öfkeyle dolmuştu. ***“Nerde bu devlet? AB yolunda hızla ilerleyen güzel memleketimizi tekrar istediğimiz yoldan çıkarmaya uğraşan, bu İrkçi-Turancı, gerici yobazlarla başa çıkılamayacak mı?”*** diyordum. Neyse ki, bankamın Ermeni ortaklarına satışının onaylanması ve Barzani'den aldığımız ihaleler keyfimi yerine getirdi. O keyifle ofisimden dışarıya bakarken, Trafik Vakfına ait çekicilerin, yol kenarına park eden bazı(!) araçları çektiğini gördüm. Oh be! Neyse ki, tanıdık araçları çekmemelerini daha önceden rica etmiştik de, gelen konuklara rezil olmadık.

O keyifle, öğleden sonra eşimi aradım. Akşam için bir kutlama yapacağımızı söyledim ve hangi restoran'a gitmek istediğini sordum. Aldığım yanıt beni şaşırtmamıştı. Her zaman ki, yere gitmek istiyordu. Ancak eşimin sesinde bir tuhafılık vardı. Ne olduğunu sorunca “Kapıcının, servise beş dakika geç kaldığını, bu nedenle de sinirlerinin bozulduğunu” söyledi. Bense üzülmemesi gerektiğini, AB yolunda hızla ilerleyen ülkemizde, bu gibi insanlara yer olmadığını, hemen yöneticiye telefon açarak kapıcıyı kovduracağımı söyledim. Telefonu kapatır kapatmaz da yöneticiyi arayıp bir güzel fırçaladım ve ekledim: “Akşam o kapıcıyı görmek istemiyorum!”

Limuzini gönderip eşimi aldırıp ve güzel bir akşam yemeği yemek üzere restorana doğru yola koyulduk. Yolda, bir takım girişimci çocuklar, mendil falan satıyorlardı. Eşimin kalbi, çok hassas olduğundan arabayı durdurmaya çalışan bu çocukların üzerine sürmesini şoföre emrettim! O da -hayır diyemeyeceği için- çocukların üzerine sürdü. Hızla gelen aracımızdan kaçamayan birkaç çocuk aracımızın altında kaldı ama olsun! Bundan sonra, eğer ölmedilerse kendileri, yok eğer öldülerse de diğer çocuklar arabaların etrafında dolaşmamayı öğrenirler.

Gittiğimiz restoranda, her zaman bize bakan özel garsonumuz yoktu. Annesi mi ne hastalanmış galiba! Yerine bakan garson ise tam bir anguttu! Beyaz ve kırmızı etle hangi şarapların gideceğini bile bilmiyordu. Çıkışta, müdüre, hiçbir şey bilmeyen yeni garsonla, çağdaş profesyonellikle alakasız bir şekilde, sırf annesi hasta diye izin alan diğer garsonun gönderilmesini rica ettim. Müdür “tamam” dedi ama ben pek de inanmadım. Eğer beni kandırıysa, kendisi de kapının önüne konulur!

İşte o kara an! Evimizin kapısının önüne geldiğimizde çok şaşırdık. Kapı kilitli değildi. Eşime niye kapıyı kilitlemediğini sormak için bakarken “Ben kilitlemiştim” dedi. Asıl şok ise içeride beklemekteydi. Yerdeki halıdan, duvardaki saate kadar hiçbir eşya ortalıkta yoktu. Hemen kapıcıyı aramak üzere hamle ettiğimde eşim “Dur!” dedi. “Hatırlamıyor musun? Kapıcıyı bugün kovdurduk!” Öylece kaldık. Polisi aramak üzere elim telefona gittiğinde yerdeki bir eski gazete haberine gözüm takıldı. Sayın Valimiz, “İstanbul, en güvenli metropol” diyordu.” Tabii

biz devletin koskoca valisinden iyi bilemezdik.
Ben suçlu olmadığımı, İstanbul da güvenli bir
şehir olduğuna göre bütün suç eşimdeydi.

İYİ KADIN KANLIĞI BEN ÖLÜMÜ
Kovup yerine yenisini alayım! Bir suçlu ile aynı çatı
altında kalacak değilim ya!
(Bölücü küld şerhine karşı verilen
mücadelede uçuşa varan binlerce Türk
şehidinin aziz hatıralarına...)

Gerilir zorlu bir yay
Oku fırlatmak için;

Gece gökte doğar ay
Yükselip batmak için.

Mecnun inler, kanını
Leyla'ya katmak için.

Cilve yapar sevgili
Gönül kanatmak için.

Şair neden gam çeker?
Şiir yaratmak için.

Dağda niçin bağırlır?
Telege çatmak için.

■ ELNUR HAN MIKAIL
Açık ve net
Sakarya Üniversitesi Doktora Öğrencisi
Anılar tatmak için.

Tarihe kısaca göz gezdirirsek gelmiş geçmiş en
göğse çiçek fakılır
Sakarya atmak için.
Uygurlar, Hazarlar, Karahanlılar, Selçuklular,
Gengizliler, Timurular, Safeviler ve Osmanlı'yı
Tarih kızları yaratmış
Erlere satmak için.
Türklerin devletleri bu kadar zayıf
insan büyür beşikte
Mezarı yatmak için.
Ve
Kahramanlar can verir
Yurdu yaşatmak için...

yenilmezlikleriyle mertlikleriyle ve diğer benzer
özellikleriyle anılmaktadırlar. Bu da Türklerin her
zaman dürüst, saf ve kolay kandırılabilen bir
millet olduklarının göstergesidir adeta. Kolay
kandırılabilirliğe bir örnek verirsek Türkiye'de
AKP iktidarını ve son 22 Temmuz, 2007
seçimindeki Türkleri İslam dinini kullanarak
kolayca kandırabilen Tayyip Erdoğan'ın
başarısıyla izah edebiliriz. Tayyip'in etnik kökeni
konusunda Gürcü ve Yahudi diye iki görüş
mevcut. Sonuçta adam Türk değil ve bugün
Türkiye'yi yönetmeyi Türk halkı kendisine havale
etmiş durumda.

Seçim analizi yapılmaması konusunda gelen mesaja rağmen kısaca da olsa seçimden bir örnek verdim. Fakat temel vurgu yapmak istediğim nokta Türklerin gayri Türkler tarafından yönetildiği konusu değildir. Neden Türkler tarihte hep bir-birleriyle savaş halinde olmuş ve Birlik oluşturmamışlardır? Hep sık örnek verdiğim Safevi Türk hükümdarı Şah İsmail'le Osmanlı Türk Hükümdarı Yavuz Selim'in savaşına bir göz atalım. Her ikisi Türk ama İslami bir mezhep yüzünden bir-birlerine girmişlerdir. Bu savaşın sonucunda boş yere yüz binlerce Türk katledilmiştir. Şimdi suçluyu yani günah keçisini bulalım. Tespitime göre günah keçisi burada İslam dinidir. Doğrudur Müslümanız Elhamdülillah ve Türklerin %90'ı Müslümandır bugün Yer yüzünde. İslam dini sevilen ve sayılan bir din, aynı zamanda insanlara doğru yolu gösteren bir dindir. Fakat İslam dinini kabul ettikten sonra Türkler arasına nifaklar girmiştir ve Türkler tarihte gerilemeye başlamışlardır. Dedelerimizin yaptığı hatayı bizler de yapacak mıyız? Biri Sünni Türk, diğeri Şii Türk diye bugün de Azerbaycan'la Türkiye Türkleri bir-birlerini sevmesinler mi? Bir birlerinden nefret mi etsinler? Var mı böyle saçma bir mantık, yani olabilir mi bu bugün de? Erdoğan zihniyetine sorarsanız olur. Çünkü tarihe bir göz atarsak Kürd Turgut ÖZAL Bakü'ye seferinde Azeriler Şiidir gitsinler İran'la birlik olsunlar diye çok saçma bir laf etmişti. Bugün rastladığım yüzde 90 dindar kişiler de hep bu görüştedirler. İran'da 35 milyon Azeri Türkünün yaşadığını bilmeyen ve İran'a karşı Şii olduğu için kin kusan cahilleri mi örnek versem, yoksa İran tarihinde Selçukluların, Safevilerin, Kaçarların yani Türk hanedanlarının olduğunu bilmeyenleri mi desem bilmiyorum.

Sonuçta Avrupa Birliği'nin fikir babaları bundan 3-4 asır önce ortaya çıkıp Avrupa Birliği'nin tohumlarını yeşerttiler ve bugün AB bir gerçek. Peki Türk Birliği gibi %100 gerçekçi bir fikrin fikir babaları bugün Türkiye'de neden ütopyacı olarak adlandırılıyor akepeci ve solcu kesimce acaba? Olsa olsa Turan'a ütopya diyene ben Türk demem, diyemem dilim varmaz. Turan'a ütopya

diyen birisinin kendisini Türk saymasına, hatta Türk olsa bile hakkı yoktur zannımca. Kanımca bugün Türk Birliği Projesinin fikir babaları Enver Paşalar, Ziya Gökalplar, Atatürkler ve Nihal Atsızlardırlar. Avrupa Birliği'nin fikir babaları tam 3-4 asır yazdılar çizdiler ve bugün AB kuruldu. Acaba Türk Birliği gibi gerçeğe bu denli yakın bir Birliğin kurulması bundan sonra kaç yıl veya kaç asır sürer? Görünüşe bakılırsa daha önümüzde asırlar var. Çünkü sorun sadece Türkiye ile sınırlı değil. Diğer Türk devletlerinde de başta hep gayri Türkler bulunmaktadır. Azerbaycan'ın başında Aliyev sülalesi bulunuyor. Aliyev'in kürt olduğunu artık Bağdat'ta kör halife bile biliyor. Ama halk her nedense başındaki hükümdarın boğazına haltayı geçirmesine razı durumda. Türk birisi kendi Türk halkına zulüm eder mi? Eğer Aliyev Türkse neden Azerbaycan Türklerine zulüm ediyor? Aliyev'in İsviçre ve amerikan bankalarında 30 milyar dolar parası yattığı söyleniyor. Neden Aliyev bunun doğru veya yanlış olduğunu açıklamıyor?

Hülasa bu böyle devam ederse ve Türk Devletlerinin halkları bu uykudan uyanıp başlarına Türkçü, Milliyetçi şahısları getirmezlerse bu zulüm Türkler için uzun süre daha devam edecek. Nitekim Türk Birliği yakın gelecekte kurulacaktır. Atatürk'ün vasiyeti olan Türk Birliğini gerçekleştirmede bizler her zaman bu yolda her türlü çileye ve ölüme bile hazırız. Fakat Türk milletinden de bu yolda kendimize destek istiyoruz...

Sovyetler Birliği çöktü, zaten bunun olacağını Büyük önder Atatürk ta yıllar öncesinden söylemişti ve bu çöküşün olacağı zaman Türkiye'nin üzerine düşen görevi yapması tavsiye edilmiştir. Maalesef Türkiye'deki gelmiş geçmiş liderler bunu yapamamışlardır, çünkü hepsi gayri Türk liderlerdir. Türk Birliği Projesini hayata geçirecek Türkçü, Milliyetçi ve Turancı gençleri yanımızda görmekten büyük onur ve şeref duyacağız. El Birliği yolunda bize destek olacılara şimdiden teşekkürlerimi sunarım.

DİLDE BİRLİK ÜLKÜSÜ

■ SUNKUR KAĞAN

Dilde Birlik ülküsü, Türk Budunu(milleti) için vazgeçilemez bir akımdır. Bu akımı başlatmak da bu akımı sürdürmek de bizlere düşmektedir.

“*Ben tek başıma ne yapabilirim*” bahanesine yaslanmış olanlarla bu işin yürümeyeceği yıllardır ortada iken neden hala adım atmakta zorlanıyoruz? Çünkü ilk öğretimden itibaren kafamız başka konularla doldurulmaktadır.

Yeni gelen eğitim sistemi de çocuklarımızın yabancı dil özentiliğine girmesine ve hiçbir ereği olmayan uygulamalarla zekasının boşaltılmasına neden olmaktadır. Yeter ki kafasını kaldırıp

derslerden başka bir şey göremesin, bu budun için yararlı çalışmalar yapamasın.

Milli Eğitim sisteminin “Milli Eritim”e dönüştürülmesi, her alanda çocuklarımızın önünü kapatmaya uğraşan Batının yıllarca sürdürdüğü oyunlardan yalnızca biridir.

International Association for the Study of Child Language (Uluslar arası Çocuk Dili Araştırmaları Derneği) adlı kuruluşun Almanya’nın başkenti Berlin’de yapılan onuncu kongresinde, Türk çocuklarının 2, en geç 3 yaşına kadar kendi dillerini dil bilgisi kurallarını da yerli yerinde kullanarak mükemmel biçimde kullandıklarını kanıtıyor. Bu yetenek Alman çocuklarında 5,

Araplarda 12 yaşına kadar uzayabiliyor.(1) Ana dili Türkçe olan çocuklar, öteki milletlerin çocuklarına bakarak üç yaşına kadar zeka seviyesi en yüksek olanlardır. Sonradan annenin eğitim seviyesinin düşük olması, ana sınıfında yeterli eğitimi almamış olması ve İngilizce ninnilerin, oyunların çocuğun yaşamına sokulması çocuğun zekasını yavaşlatan ve durduran başlıca etkenlerdir.

Dil, elbilgisinin(kültürün) aynasıdır sözünden hareketle çocuklarımızın elbilgisi yozlaşmasına itilmesi tehlikeli boyutlara ulaşmıştır. Yapılması gereken yabancı dille eğitim değil çocuğun meslek seçimine göre ona yabancı dil eğitiminin ileriki senelerde verilir verilmeyeceğine karar verilmesidir.

Türkçe, “turkcheleshmeden” yabancı dil özentiliğine son verilmelidir. Biz önce kendi soyumuza, elbilgimize (kültürümüze), dilimize iye olalım ki bizi yönetenler de değişmek istediğimiz kararlılığımızı görebilsinler.

Burada Dilde Birlik ülküsünü başlatmaya çalışırken ilk önce ülkemizdeki yabancı dil özentiliğinden çocuklarımızı, gençlerimizi, yetişkinlerimizi caydırmak zorundayız.

Atatürk, Türk kimliğini Türkçe ile tanımlamıştır: **“Millî his ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir. Dilin millî ve zengin olması, millî hissin gelişmesinde başlıca müessirdir (etkendir). Türk dili, dillerin en zenginlerindendir, yeter ki bu dil bilinçle işlensin. Ülkelerini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk milleti dilini de yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarmalıdır.”**

Turan ülküsünün gerçekleşmesinde birincil etkenlerden olan Dilde Birlik ülküsü Türkçe’ mizi yabancı dil özentiliğinden kurtararak başlayacaktır. Türk budununun her bireyi bu aşamadan sonra en az iki lehçe öğrenmelidir. Kıpçak Türkçesi ve Uygur Türkçesi benim önereceğim lehçelerdir.

“Türk demek Türkçe demektir. Ne mutlu Türküm diyene.”

M.Kemal ATATÜRK

Esen kalın...

.

